

MUŠA

IESKATS RADĪBAS BRĪNUMOS

Iekšējā vārdā saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

SATURS

MUŠA	1
SATURS	2
Kunga priekšvārds	3
1. Mušas izcelšanās	4
2. Mušas kājas	5
4. Muša kā cilvēka dzīvības glābējs	6
5. Muša kā veselīga gaisa uzturetājs	7
6. Muša kā pārtikas ķīmiķe un kā elektrības sadalītāja	8
7. Muša, dzīvības no Dieva savācējpunkts	10
8. Muša un komētu izcelšanās	12
9. Gaismas cēlonis un būtība	14
10. Ētera un Saules gaismas būtība	16
11. Muša kā gaismas un dzīvības savācēja	18
12. Muša kā pazemības simbols	20
13. Mierinājums no Augstās Gudrības, kas šeit ir jāatrisina	24

Tulkota no vācu valodas Rīgā, 2006–2007. g.

*

Garīgums.lv

Šo grāmatiņu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts garigums@gmail.com

MUŠA

Ieskats radības brīnumos

KUNGA PRIEKŠVārds

3. septembris, 1840

IR LABI ŠAD UN TAD savu sajūtu aci vērst uz kādiem objektiem, un tajos uztvert Manu Mīlestību un Gudrību pat tad, ja aplūkojamais priekšmets būtu pavisam niecīgs. Jo arī visniecīgākajā iekšā ir kaut kas bezgalīgs, un tas jau ir kāda garīga skatiena vērts; un viss, kas satur bezgalīgo, ir atoms no Manis, un tajā valda mūžīga būtība (1).

Tagad Es ļaušu kādā nelielā dziesmiņā kādai nenožīmīgai mušiņai kaut ko nodūkt jums priekšā, un nedomājiet, ka šis mazais zvēriņš būtu Manis nepieskaitīts. Ja Man caur visām mūžībām visi gaismas atomi un arī ētera monādas ir precīzi zināmas pēc to skaita, kā lai tāda nebūtu viena mušiņa, ja tāas veidošanai ir nepieciešams vairāk kā vesels miljards (2) atomu?

MUŠA

*Jautra mušiņa zumzina mundri
jauku dziesmiņu Man, Vareņajam Radītājam, par godu;
laimes priekā it prātīgi zumzina viņa par mīlestību.
Pēc iekšējas dziņas tā riņķo mīlestības jūrā
un pavisam skaidri un saprotami tā žēlastības vārdus runā,
un sludina un rāda jums iet nabadzības taku.*

*Redziet, cik mundri un priecīgi riņķo šis zvēriņš
un cik bezrūpīgi paklausīgi tas pakļaujas iekšējai dziņai,
pateicīgi ieturēdams virzienu, kuru tam norādu Es.
Un nekad nedzīsies tas pēc aizliegtā, tā kā darāt to jūs.
Un Es saku, ne velti muša ir nolikta tik tuvu jums!
Lai arī līdzeklis ļoti maziņš, tomēr Manis tas izvēlēts.*

*Es esmu devis tai spārnu pāri — vieglu kā ēteris,
tie palīdz tai viegli paelties gaisos
un jautrā lidojumā riņķot Saules staros.
Ar actiņām iesūc tā gaismu no Saules zelta kroņa
un nes to kā dzīvību nedzīvajiem veidojumiem,
lai rastos cietība no Mana atdzīvinošā Maiguma.*

*Tāpat Es tai gudri esmu devis sešas vieglas kājas
un tādēļ, lai sajustu dzīves saldumu tā,
esmu apveltījis to ar snuķi, kas labi der barības iesūkšanai.
Tagad to, ko esmu jums pateicis, ņemiet sev kā atslēgu
un sirdī domājiet tā par mušu:
Es saku, ka muša, ka muša — tā dzied jums par uzvaru!*

Redziet, tas jums ir mājas uzdevums, to izstrādājiet savā brīvajā, Man veltītajā laikā! Esmu jums ie-devis šo mazo, nenožīmīgo tēmu, lai jūsu pazemībai būtu laba barība. Vēlāk arī šis Mans zvēriņš būs kā pamata liecinieks kopā ar Dabu. Āmen. Es, kam labi zināmas visas lietas, došu jums šo. Āmen, āmen, āmen (3).

1. MUŠAS IZCELŠANĀS

8. marts, 1842

MUŠA IR GAN MAZS ZVĒRIŅŠ, bet nereti cilvēkiem un arī visiem citiem Zemes dzīvajiem radījumiem visai uzmācīgs un īpaši tajos gadalaikos, kad Saules stari stiprāk skar Zemes virsmu; tomēr visu lietu kārtībā tā nav tik nenozīmīga un bezmērķīga, kā tā varētu izskatīties.

Lai to pilnīgi un lietderīgi ieskatītu, apskatīsim nedaudz tuvāk šī zvēriņa dabīgo uzbūvi.

Būtu lieki apskatīt tās formu, jo noteikti jūs būsit jau daudzas no tām redzējuši, taču viņu ievērojamākās īpatnības un viņu izcelsmes veidu šeit gan nevarētu apiet neapskatītus, bet gan apskatīsim tos ar sevišķu čaklumu un gara uzmanību.

Tātad — kā ir cēlusies muša?

Dabas zinātnieki zina, ka muša dēj zināma veida olas, kuras ir tik mazas, ka cilvēka acs tās saredz ar grūtībām un tādēļ tā arī ir ārkārtīgi vieglas, ka līdzīgi Saules putekļiem tās pavisam vienkārši plivinās gaisā.

Tomēr, kur dēj mušas, ja viņu izdēto oļiņu skaits bieži pārsniedz miljonus (4), un kur un kā tās tiek izperētas? Droši jūs nebūsit vēl nekad nevienu mušu mazuli redzējuši, bet mazos oļiņus jūs taču nevarat uzskatīt pat mazām mušiņām!

Redziet, kad muša ir nobriedusi oļiņu dēšanai, tā dēj visur, kur vien nosēžas un tālāk vairs nerūpējas par to, kas ar tām notiek. Miljonus oļiņu vēji izdzenā uz visām pasaules pusēm; miljoni nonāk ūdenī. Jā, jūs nevarēsiet iedomāties nevienu lietu, kas varētu palikt pasagāta no mušu oļiņām vai mušām. Mušām, kā varētu izteikties, neviena lieta nav par svētu, ka viņas negribētu uz tās uzsēties un to izošņāt. Un tā, bez kvēlojošas ogles un uguns liesmas nav nevienas lietas, ko tās ar savām oļiņām negribētu apsmērēt.

Tātad — kur muša dēj un kā izskatās tās oļiņas, to mēs tagad zinām. Bet kā un cik tiek izperētas no nesaskaitāmā izdēto oļiņu daudzuma — par to runāsim tālāk.

Visas tās oļiņas, kuras tiek izdētas vai nu uz mitrām māju sienām, jo īpaši pie kūtim un staļļiem vai uz trūdoša koka, vai visur, kur uzturas trūdēšanas mitrums, lielākoties dod mušas. Bet tās, kuras kļūst par vēja vai ūdens laupījumu, tikai ļoti reti dod mušas, taču neskatoties uz to, zudumā neiet nekas un nekas neizvairās no kāda uzdevuma izpildīšanas. Jā, pat tās ne, kuras cilvēki vai dzīvnieki ieelpo miljoniem vienā elpas vilcienā! Tagad nerunāsim par citiem mērķiem un uzdevumiem, bet pievērsīsimies tām, no kurām izšķīlas mušas (5).

Kā tiek izperētas mušas?

Redziet, kad Saule sāk pietiekami sildīt Zemi, oļiņas sāk augt, kamēr kļūst tik lielas, ka vidēji redzoša cilvēka acs tās var saskatīt. Tā izskatās kā pelēcīgi balts ziedputeksnis un parasti atrodas tikai tajās vietās, kur muša tās ir izdējusi. Tad ir pienācis izšķīlšanās laiks, un tā notiek tā:

Oļiņas palecas, uz ko dzen pamodušies gari (6), kas atrodas kārtībā noteiktā priekštečzvēriņu (7) sakopojumā oļiņā. Šie gari pamostas dzīvībai, apvienojoties mazā, tikko saskatāmā bālganā tārpiņā. Tad dažas dienas tārpiņš barojas no šajā vietā atrodamā mitruma, šis laiks nav cieši noteikts, bet atkarīgas no izšķīlšanās vietā esošā barības daudzuma.

Līdz šim brīdim mušas attīstība ir gluži dabiska.

Pašā sākuma Es jums jau vaicāju, vai jūs esat redzējuši mušu mazuļus. Un tieši šeit atrodas šī zvēriņa brīnumainais! Redziet, pēkšņi muša ir gatava, pilnīgi izveidota, un neviens nezina, no kurienes tā ir nākusi un kur ir tās dzimšanas vieta.

Kā notiek šis brīnums?

Droši vien jūs būsit no veciem cilvēkiem dzirdējuši, ka mušas rodoties daļēji no putekļiem un daļēji no izkaisītām vecu, mirušu mušu ķermeņa daļām. Tā patiesi var izskatīties, bet patiesībā ir citādi.

Kad tārpiņš sasniedz gatavu lielumu, kas ir apmēram tik liels, kā vidēji liela rokkraksta maza papildsvītriņa, tad tārps pārplīst un tā iekšpuse izvēršas uz āru. Tad tārpiņa ārējais apvalks izplešas par mušas īsto ķermeni, kas apgādāts ar visiem iekšējiem gremošanas orgāniem. Agrākā tārpiņa iekšpuse izveido mušas redzamās ārējās daļas. Tiklīdz šī transformācija ir notikusi un bijusi iekšpuse nonāk kontaktā ar āra gaisu, piecu līdz septiņu sekunžu laikā muša ir pilnīgi noformējusies.

Redziet, tāda ir mušas piedzimšana vai daudz precīzāk, itin ievērojamā mušas rašanās. Katram aculieciniekam tai jāizskatās brīnumainai. Un tomēr tas vēl ir vismazāk brīnumainais pie mušas. Jūs

vareni brīnīsieties par to, kas te vēl tālāk nāks, iespējami īsi aprakstītā veidā. Turpinājums sekos citā dienā (8).

2. MUŠAS KĀJAS

11. marts, 1842

JŪS BŪSIET PAMANĪJUŠI UN BIEŽI ievērojuši, kā muša ar savām sešām kājām uz smalki pulētas vertikālas sienas staigā tikpat ātri un viegli kā uz horizontāla galda.

Kā viņai tas ir iespējams, ja tās kājiņas, lai arī katra beidzas ar diviem ļoti maziem, asiem nadziņiem, tomēr ir ļoti gludas?

Redziet, tas ir brīnumaini, ja jūs padomāsi, ka uz vertikālas pulētas virsmas bez lipīgas saistvielas palīdzības nespēj noturēties pat visvieglākā pūciņa, tad kā gan tas ir iespējams mušai bez lipīga saistmateriāla (9)?

Daži ļoti darbīgi dabas pētnieki ar spēcīgi palielinošu apskates ierīču palīdzību ir izpētījuši, ka mušai un visiem viņai līdzīgiem dzīvnieciņiem starp kāju diviem nadziņiem atrodas mazi ļoti elastīgi zvaniņi, kurus tā varētu izmantot kā ārkārtīgi mazus gaisa uztvērējus gaisa retināšanai un, proti, sekojošā veidā: mušai uzliekot kāju uz vertikālas stikla virsmas, tai acumirkli būtu jāiesūc zvaniņā esošais gaiss un ārējā gaisa masa, spiežot uz tukšo zvaniņu, noturētu tās kāju pie stikla.

Tikai šādai procedūrai mušai būtu vajadzīgs arī personīgais gaisa pumpis. Un šis pumpis būtu neizteicami attapīgam mehāniķim jārada tāds, lai tas nodrošinātu ļoti ātrās un pilnīgi neparedzami mainīgā garstāvokļa dzīvnieciņa kustību vajadzības.

Redziet, to būtu grūti iedomāties, lai gan šādi zvaniņi mušām patiešām ir! Bet, ja tā neturas uz vertikālām virsmām augstākpraktītā veidā, tad kā viņa to tomēr dara? Atbilde tūlīt tiks dota ļoti skaidri.

Ja jūs kādreiz būsiet uzmanīgi apskatījuši mušu, tad būsiet ievērojuši, ka tās ķermeņa viscaur ir noklāts ar matiņiem un asiem radziņiem līdzīgiem veidojumiem. Jā, pat spārniņu ārmalas ir noklātas ar ļoti daudzām starveidīgām, asām spalviņām.

Kādēļ mušai tas viss ir vajadzīgs? Drīz sekos gaidītā atbilde.

Redziet, matiņi un spicītes ir savam uzdevumam labi piemēroti elektrības uzsūcēji. Šādi uzsūktās elektrības negatīvā daļa, kura vienlaicīgi ir arī pievelkošā jeb savelkošā daļa, tad pastāvīgi plūst caur kājiņām uz jau pazīstamajiem zvaniņiem, kādēļ tad šīs daļas kļūst ļoti kārīgas pēc pozitīvās elektrības. Bet tā savukārt mēdz uzkrāties no gaisa uz pulētām virsmām un tā — ir pavisam dabiski, ka mušai uz jebkādi novietotas pulētas virsmas ir viegli noturēties, jo jau sen ir zināms, ka pretējas polaritātes vienmēr pievelkas.

Tāda tad ir atbilde uz augstāk uzstādīto jautājumu.

Nu jūs teiksiet — bet te viss notiek pavisam dabiski, kāds te būtu brīnuma? Uz to Es nedošu jums nekādu citu atbildi, kā tikai šo: jo jums kāda lieta šķiet dabiskāka, jo tā ir brīnumaināka tieši tādēļ, ka tā nesatur pārejošo un līdz ar to maz noderīgo, bet gan satur paliekošo un uz visiem laikiem ļoti labi noderīgo brīnumaino tam, kas to grib apskatīt Manā Vārdā. Jums tikai nedaudz ir jāpadomā, un drīz jums jāklūst skaidram, kurš brīnuma ir vērtīgāks — vai Izraēla tautas iziešana caur Sarkanā jūru vai kāda augļus nesoša koka pastāvīgums, kas vēl šodien nes tādus pašus augļus, kā ir nesis Ādama laikos, vai arī mūsu muša, kura vēl šodien ir tāda pati, kāda ir bijusi daudzus miljonus gadu pirms Ādama! Spriediet paši, kurš no brīnumiem ir lielāks un svarīgāks!

Tā nu tad Es arī mušu nosaucu par brīnumainu, jā, augsti brīnumainu parādību, pateicoties tās rašanās procesam, vēl vairāk tās ilgstošās pastāvēšanas dēļ un arī visu tās dzīvotspējīgo sastāvdaļu vismērķtiecīgākajam pelietojumam un, jo sevišķi, tās vēl nezināmajai dubultajai lietderībai. Tādēļ arī tās staigāšanu pa pulētām virsmām var saukt par brīnumu ar daudz lielākām tiesībām, nekā Jērikas mūru sabrukšanu no tauru skaņām Jozuas vadībā. Par mušas staigāšanu var pārliecināties katrs cilvēks dienā, ja vien viņš savā sirdī piešķir tam kaut nedaudz uzmanības.

Mušu staigāšana notiek diendienā neskaitāmas reizes jūsu acu priekšā, kamēr no Jērikas krišanas, neskaitot rakstu Bībelē, nav palikušas vairs ne pēdas. Ja kāds no Jērikas brīnumpilnās krišanas stāsta grib sev smelties kādu labumu, tam vispirms šim stāstam ir akli un stipri jānotic, kamēr tajā pat laikā viņš kādā vasaras dienā tiek piemeklēts no vairāk kā tūkstoša šādu pirmā veida augstbrīnumu, kas visi

bieži viņam jau pārāk uzmācīgi uzsauc — redzi, tu lepnaiss, augstprātīgais cilvēks, cik bagātīgi Lielais, Svētais Radītājs tev visapkārt ir radījis dzīvus brīnumus, kuros tev ir jāierauga un sevī dzīvi jāatzīst, cik tuvu tev atrodas Dzīvības Kungs!

Spridiet nu atkal paši, kurš no brīnumiem attiecībā pret jums ir lielāks un svarīgāks! Es domāju, ka viena gar jūsu ausi aizspindzoša muša, viens sisinošs sienāzis, viens čivinošs zvirbulis vai viena smaržojoša pavasara vijolīte kādai mīlestību protošai sirdij dzied ne mazāk cēlu augsto dziesmu Manam Godam, nekā Zālamans visā savā gudrībā un ķēnišķīgajā greznībā!

Zālamana gudrība ir augsta gudrība tiem, kas paši tajā atrodas. Bet dzīvās un arī mēmās dabas dziesmā atrodas kas lielāks un bezgalīgi dziļāks, nekā visā Dāvida dēla gurībā.

Un tā viena muša jums brīnišķīgi stāsta savā ātrajā lidojumā, kāds svēts spēks pārvērš viņas vieglo šūpošanos par ātrāko kustību un nēsā šo brīnumdzīvnieciņu tā labsajūtā visos iespējamajos virzienos šur un tur, augšup, lejup, un piedevām pastāvīgi vēl saka jums — ja Svētais Tēvs tik bezgala brīnišķīgi cēlas lietas dara jau ar mani, tik necīgu un nonicinātu radībiņu, tad ko tik visu Viņš nedarīs vēl ar jums, Saviem bērniem!

Vai tā nav gudrība pār gudrību un brīnums pār brīnumu?

Bet šis Vēsts pēdējā daļa jums atklās šo brīnumu pilnīgi. Lai mums šodien pietiek labā un patiesā!

4. MUŠA KĀ CILVĒKA DZĪVĪBAS GLĀBĒJS

16. marts, 1842

NU MĒS ESAM REDZĒJUŠI, KĀ šis dzīvnieciņš pilda savu misiju attiecībā pret negatīvo polaritāti. Taču jau pazīstamie nav vienīgie negatīvie mušas uzdevumi. Tai ir vēl daudz blakusuzdevumu, kas ir iekārtoti tā, kā to dara gudrs namsaimnieks — blakus galvenajam uzdevumam saviem strādniekiem viņš uzdod tiem vēl daudz sīku derīgu pienākumu, lai ikkatrs strādnieka pagrieziens būtu labumu nesošs. Un tā, pirms mēs pārejam pie nākamā no mušas galvenajiem uzdevumiem, apskatīsim dažas tās blakusiedarbības.

Redziet, Mani mīļie mazie, reizēm vasaras dienā, kad istabā ir daudz mušu, tās kļūst jums apgrūtināšas un īpaši, ja tās ir arī uzmācīgas. Tikai par to jums nav jāvaino mušas, jo tieši šādās dienās tās veic vienu no saviem mazajiem blakus uzdevumiem, un, proti, visderīgāko kā cilvēkiem, tā dzīvniekiem tajā mājā, kuru cilvēki izmanto saviem mērķiem. Jūs gan gribēsiet zināt, kas tad tas ir par blakusuzdevumu. Tikai vēl mazliet pacietības, jo pirms tam ir vēl nepieciešams kāds mazs atgādinājums, un tad jūs to uzzināsiet.

Redziet, Mani mīļie bērniņi, ļoti karstās vasaras dienās, kad jūs ieraugāt, ka dzīvsudraba stabiņš stāv ļoti zemu (18), tad no ētera zemākajiem slāņiem neskaitāmi atomārie dzīvnieciņi (monādas) miljardiem un miljardiem iedzimst atmosfēras gaisā, kā rezultātā jūs ievērojat, ka gaiss ir it kā zilgani iekrāsots un sabiezējis, un jums kļūst grūti saskatīt apvidus, kas atrodas dažu stundu gājiena attālumā (20).

Tad ar katru ieelpu jūs uzņemat tos triljoniem sevī. Lai arī tie ir tik mazi, ka jūs nespējat saskatīt pat to kaudzīti, kurā atrodas tūkstoš miljonu šo dzīvnieciņu (21), tad tomēr vairāki deciljoni, kurus jūs elpojot varat uzņemat tādā dienā, kopumā jau sastāda ko diezgan nozīmīgu, un, tā kā viņi cilvēka materiālajai dzīvībai ir ļoti bīstami, tad šāds daudzums spēj pēkšņi atņemt cilvēkam dzīvību. Šo dzīvnieciņu ietekme uz dabīgo dzīvību ir apmēram tāda kā vispilnīgākās zilskābes (22) ietekme.

To mēs tagad zinātu, tikai kāda daļa ar to visu ir mušai, to mēs vēl nezinām. Bet tieši tā ir tā augstāk minētā mušas blakusdarbība.

Redziet, tā ētera “atomisko dzīvnieciņu” daļa, kurus cilvēks ieelpo, nav tā bīstamākā cilvēka veselībai, jo šādā laikā asinis jau tā ir skābekļa nabagas un tās acumirkli kāri uzņem šos dzīvnieciņus un tos ļoti labi izmanto. Toties pavisam cita lieta ir ar to daļu, kas nosēžas uz ārējās ādas un it īpaši tajās vietās, kur poras visvairāk ir atvērtā stāvoklī.

Kur nu šie dzīvnieciņi iespiežas, tur tie tūlīt ieņem pozitīvu stāvokli attiecībā pret tiem, ko ir uzņēmušas asinis. Briesmu nav, kamēr ārējais pols nepārsver iekšējo, un tāds stāvoklis parasti valda pie vidējām temperatūrām. Bet, ja ārējais pols pārsniedz iekšējo kaut par vienu miljono daļu, tad dzīvībai pastāv visaugstākās briesmas, jo tad cilvēkā var notikt polu pārkārtošanās, un tas būtu tas pats, kā, ja

kāds sev iedurtu adatu, kuru pirms tam būtu iemērcis visbiezākajā zilskābē (23).

Bet, ja ārējais pozitīvais pols pēkšņi pārsvērtu iekšējo negatīvo par vienu simtdaļu, tad notiktu pēkšņa redzama izlāde, un cilvēks dažos acumirkļos būtu iznīcināts tā, ka no visa ķermeņa pāri paliktu tikai pussauja nelabi smirdošu pelnu (24).

Kas attiecas uz pirmo variantu, tad pavērojiet mēra slimniekus. Tie visi nav nekas cits, kā tikai šādu gadījumu sekas (25). Kas attiecas uz otro variantu, tad tas notiek retāk, taču šādas pašaizdegšanās tomēr nav pilnīgi nedzirdētas, sevišķi dienvidu zemēs (26).

Tā kā tagad mēs šo zinām, tad palūkosimies uz mūsu mazo mājstrādnieci un pavērosim, ko tā dara.

Redziet, mūsu mušai ir arī viens acu pāris, un viņai tas ir tik liels, ka aizņem gandrīz vienu septīto daļu no visas tās būtnes. Taču katra acs par sevi nav vis kā atsevišķa acs, bet tā sastāv no vairāk kā tūkstoš mazām acīm. Tās ir sarindotas tādā kārtībā kā bišu šūnas. Katra no tām ir kā nospicēts stienītis un visas ir iecentrētas uz kopēju skatu punktu. Tādā veidā tā darbojas kā jums neaptverami spēcīgi palielinošs mikroskops, ar kura palīdzību šis dzīvnieciņš var redzēt katru atsevišķo agrāk minēto atomāro dzīvnieciņu (27).

Mušas kuņģis ir tā iekārtots, ka tai par galveno barību noder tieši šie atomārie ētera dzīvnieciņi. Tad, kad kāda muša kaut kur uz cilvēka ādas ierauga kaudzi šo dzīvnieciņu, tā tūlīt lido klāt un neatlaižas ātrāk, pirms visu savu atradumu nav noēdusi (28).

Bez acīm mušai ir arī viens pāris mazu jušanas caurulišu, kas tai kalpo deguna vietā. Tā kā mušai acis kalpo tikai redzei tuvumā, tad šīs jušanas caurulītes ļauj tai sajust barību lielā attālumā. Ir pat tādas mušu sugas, kas garšīgu barību saož stundām ilga lidojuma attālumā.

Redziet nu, Mani mīlie bērniņi, te mums atkal ir viens mušas brīnums jeb tās eksistences blakusfunkcija.

Vai šāds uzdevums nav ļoti derīgs? Jā, Es saku jums, atcerieties to labi, ja kādā vietā, sevišķi vasaras laikā šis dzīvnieciņš pēkšņi pazūd, tad jūs varat to pieņemt kā drošu zīmi, ka Es ar savu pāraudzināšanas rīksti neesmu vairs tālu!

Ja nu šis mušas blakus darbiņš mums ir labi pazīstams, tad tai ir vēl vairāki līdzīgi ļoti noderīgi blakusdarbiņi.

Ja mēs gribētu visus mušas uzdevumus smalki izziņāt, man būtu jādiktē jums vairāki gadi no vietas. Bet vienu jūs varat droši pieņemt — visam, kas vien eksistē, tāpat kā mušai, ir tūkstoškārtīgas labas funkcijas.

Lai mūsu lieta pārāk neizstieptos garumā, pirms mēs pārejam pie mušas pozitīvā pola apskatīšanas, aplūkosim tikai vēl divas mušas blakusfunkcijas, kas apstiprinās šo Manu vēstījumu. Tad ar šo šodienai pietiks.

5. MUŠA KĀ VESELĪGA GAISA UZTRETĀJS

17. marts, 1842

JŪS BŪSIET SILTĀS VASARAS DIENĀS jau daudzkārt pieredzējuši, ka īpaši tveicīgās pēcpusdienās nogurušos cilvēkus bieži grib pārņemt salds miegs. Kas vēl atrodas pilnā jaunībā, tas ar dažādiem līdzekļiem spēj to vēl aizdzīt, sevišķi labi to var panākt ar fizisku kustēšanos vai ar citām komunikatīvām nodarbībām, kas jauno cilvēku tā pamodina, ka miegs nespēj to tik viegli uzveikt.

Bet pavisam citādi ir ar gados vecākiem cilvēkiem, kuru locekļi jau ir daudz padarījuši un tādēļ kļuvuši stīvi, šļaugani un miegaini. Kad kādā šādā dienā gaisā trūkst viņu dzīvības vielas, tad tūlīt iestājas minētā miegainība un cilvēks nespēj noturēties kājās. Lai jūs labi saskatītu šādas gulēšanas kaitīgumu, ir nepieciešams vispirms uzvest kādu skatienu cilvēka dabīgam miegam.

Kādēļ dabiski cilvēks kļūst miegains naktī, bet nevis dienā? Cēlonis ir gan dabīgs, bet, tā kā daudzi vēl nav dabīgo sfēru iepazīnuši, tad tiem lielākoties arī dabīgā miega cēlonis nav zināms.

Tad redziet — kad Saules gaisma kā dabīgās dzīvības pozitīvās polaritātes daļa vairs neapgaismo kādu no Zemes puslodēm, tad uz Zemes arī patāvīgi mainās polaritāte — un tiklīdz, kā Saule noriet, polaritāte sāk uzreiz mainīties uz negatīvo.

Dzīvības negatīvais pols pilnīgi atbilst Zemes negatīvajam polam, kurš darbojas pretī dzīvības da-

bigajam darbīgumam, tāpat arī cilvēkā, jo negatīvais pols arvien vairāk noēd pozitīvo elektrību cilvēkā, kamēr cilvēks arvien vairāk zaudē ārējo darbīgumu. Visātrāk pozitīvā zudumu sajūt vismaigākās kustīgās ķermeņa daļas, acu plakstiņi un nespēj vairs atvērties. Drīz šajā novājinātajā stāvoklī nonāk arī visas citas ķermeņa daļas, un iestājas dabīgais miegs. No rīta, tuvojoties saullēktam, arvien sāk pastiprināties pozitīvais pols un cilvēks mostas arvien vairāk, tas ir — miega stāvoklis samazinās; samazinās negatīvā polaritāte un pieņemas pozitīvā, kamēr cilvēks ir pilnīgi pamodies (29).

Tagad paceļas autājums — kādās attiecībās ir dabīgais miegs ar iepriekšminēto dienas miegu. Ja tas mums būs skaidrs, tad arī viss apskatāmais jautājums.

Dienas miegs ir pretējs dabīgajam nakts miegam, jo tas nerodas no pozitīvās polaritātes vājināšanās, bet gan no tās pārsātināšanās. Bet pārsātināšanās notiek tādēļ, ka nekustīgs ķermenis nespēj notērēt visu uzņemto elektrību vai pareizāk — pārvērst tik daudz pozitīvās atbilstošā daudzumā negatīvās.

Tad, kad pozitīvā sāk ņemt pārsvaru, tad tādā pašā mērā sāk samazināties negatīvā. Kādas tam ir sekas? To ir viegli saprast.

Kad jūs vērojāt, kā cīnās divi nelīdzvērtīgi stipri cilvēki — jo vājākais kļūst vājāks, jo lielāku varu pār viņu iegūst stiprākais. Un, kad vājākais ir uzvarēts, tad ir pienācis gals arī stiprākā stiprumam, jo tam nav vairs, uz ko balstīt savu pārsvarā esošo spēku. Neviena spēks nav vairs spēks, kad tam pietrūkst atbalsta punkta vai pret ko atbalstīties.

Redziet nu, Mani mīļie, tieši tāpat ir arī ar cilvēku, ja dienā viņu pieveic miegs, un, jo sevišķi — ar elektrību pārpildītā tveicīgā vasaras dienā! Un ko te var līdzēt mūsu muša?

Redziet, mušas čakli aplido un apstaigā tādu dienas gulētāju un caur savām kājiņām, matiņiem un spicumiņiem uzsūc pārliecīgo pozitīvo elektrību sevī, lai gulētājā šī pozitīvā elektrība, būdama lielā pārsvarā, nevarētu galīgi pārmākt negatīvo un tādā veidā guļošais paliek dzīvs.

Bet, ja šie visneievērojamākie dabīgās dzīvības vielas regulētāji ar savu nepārtraukto čaklo darbību neuzturētu iespējami labu līdzsvaru, tad dabīgā dzīvība izbeigtos tai pašā mirklī, kad pozitīvā polaritāte pilnīgi uzvarētu negatīvo.

Protams, gulētājs dzen šīs uzmācīgās modinātājas prom tik ilgi, cik vien viņš spēj, bet tas lietai neskādē, jo, kamēr viņš vēl spēj šīs mazās uzmācekles no sava ķermeņa atvairīt, tikmēr viņa dzīvībai vēl nekas nedraud. Bet, kad miegs viņu jau ir galīgi paralizējis, tad šim apgrūtinātajam ir brīvas rokas un tās nekļūdīgi novērš gulētājam iespējamās dzīvības briesmas. Ja ar laiku, bet reizēm tikai ar šo uzmācīgo darboņu palīdzību pretpoli arvien vairāk izlīdzinās, gulētājs pamostas un atkal sāk dzīt prom šos mazos zināmā mērā dabīgās dzīvības apsargātārgariņus. Bet to viņš arī var darīt, jo, kad cilvēks ir nomoda stāvoklī, tad arī visas briesmas ir tikpat kā pilnīgi garām.

Nu, Mani maziņie, kā jums patīk šī dzīvnieceņa blakusdarība? Jums būtu jāsaprot, ka tas ir ārkārtīgi gudri un labi tā Manis iekārtots, bet Es vēl piemetinu, kad jūs reiz pilnīgi garā varēsiet pārskatīt mušas darbības uzdevumus, tad gan jūs brīnīsieties un teiksiet — cik liels un labs Tu esi, ak Svētais Tēvs, ka Tu jau tik šķietami nenozīmīgā radījumā esi ielicis tik neizdibināmi gudrus mērķus! Kas gan spētu Tev pietiekami pateikties, Tevi slavēt un godināt jau par vienu vienīgu mušiņu?! Un kā lai mēs rastu vārdus, sajūtas un domas, ar kurām slavēt un vispateicīgāk atzīt Tavu cēlumu, bezgalīgo Mīlestību un gudrību kādā no pilnīgākajiem Taviem radījumiem?

Jā, Mani mīļie bērniņi, protams, Saulē atrodas daudz lielākas lietas kā vienā mušiņā. Bet, kas grib iepazīt Mani, tam vispirms ir jāiet mazā skoliņā un tajā sākt atzīt mīļo Tētīti. Ja viņš pastāvēs tajā, tad vēlāk pastāvēs arī lielajā un priecāsies pāri visiem mēriem atklādams, ka tas pats Svētais Tēvs, kurš vada pat maziņo mušiņu tās mazajā darbības sfērā, vada arī Saules to neizmērojamajos ceļos un raksta mūžīgās mīlestības likumus arī viscēlākajiem, visvarenākajiem un vispilnīgākajiem gariem.

Redziet, Mani mīļie, visu to jūs atzīsiet pilnīgi tikai reiz, bet tagad atgriezīsimies mūsu šaurajā un pilnīgi vēl neievērotajā mušas darbības sfērā un aplūkosim vēl vienu derīgu tās darbības blakus mērķi (30), (31).

6. MUŠA KĀ PĀRTIKAS ĶĪMIĶE UN KĀ ELEKTRĪBAS SADALĪTĀJA

18. marts, 1842

JŪS BŪSIET IEVĒROJUŠI, KA MUŠAS labprāt nošēžas vietās, kur ir atrodams kāds našķis. Tādēļ ēdienreizēs tās labprāt ierodas nelūgtas lieliem bariem un tūlīt kāriģi ķeras pie ēdieniem un to atliekām. Tāpat jūs būsiet ievērojuši, ka īpaši lieliem bariem šie ciemiņi ierodas ēdienreizēs tveicīgās dienās un jo sevišķi, ja

telpas, kur notiek ēšana, ir zemas un ož pēc pelējuma.

Bet tagad daudzi no jums gribētu jautāt, vai arī šeit mums būtu jāslavē šie liekēži, kad tie sasmērē mūsu ēdienus un kļūst vai pie katra kumosa mums neizturami — uzbāzīgi?

Uz to Es jums atbildu — tā jautāt, spriest un dusmoties spēj tikai visaugstākā mērā tuvdredzīgie cilvēki! Jo, ja tie varētu redzēt un pilnībā aptvert lielo labdarību, kādu tiem izdara muša, kaut pāris acumirkļu pasēdēdama uz viņu karotes vai kumosa, pirms tie to iestumj mutē, patiesi tie nebūtu par daudz darijuši, mušu apzeltīdami, kā jūs mēdat teikt!

Redziet, visiem ēdieniem ar ļoti nedaudziem izņēmumiem, pateicoties viņu cukura saturam, ir īpašība jo sevišķi tveicīgās dienās no sagandētā gaisa sev piesaistīt slāpekli (32). Ja tad ēdiens pastāv kaut tikai mazu laiciņu, šo ļauno gaisu uz tā drīz var sākt manīt vispirms no vieglas ieskābšanas, uz dažiem drīz parādās pelējums, citi izmaina krāsu, bet citi ēdieni gar malām, kur tie nav tik bieži, iegūst matēti zilganu nokrāsu. Redziet, tas viss rodas sagandētā gaisa ietekmē (33)!

Jā, bet ko tad dara mušas? Redziet, tā kā muša ir iekārtota kā apkārtlidojoša elektriskā pudelīte, tad arī tā ir kāra pēc visa tā, kas izlādējas (“iesit”) viņas dabīgajā vidē.

Sagandētais gaiss ir elektriski negatīva rakstura un tas neitralizē (absondern) pozitīvo visā istabā, bet jo sevišķi tur esošos ēdienos tik ļoti pamatīgi, ka tur nererti nepaliek vairs ne dzirkstelītes pozitīvās elektrības.

Nu katrs var padomāt — ja šādā istabā it bieži neielidinātos mundrās pozitīvās elektrības nesējas, kā tad te drīz sāktu izskatīties ar cilvēku miesas veselību? Un tas būtu vēl mazākais! Kamēr šis sagandētais gaiss vēl piepilda visu istabu, tajā vēl pietiek spraiguma spēka (Spannkraft) un plaušas ieelpā spēj vismaz vēl izplesties. Bet, ja šis gaiss zaudē arī šo savu spraiguma spēku, tad tas kā dūmakaini netīra rasa nokrīt uz sev radniecīgām daļām, kas ir tieši ēdieni. Un ja tad kumoss, ko cilvēks grib nobaudīt, ir vairākkārt aplacīts ar šādu rasu, tad tur labprāt nolaižas viena vai vairākas mušas, un ļauj noplūst savas pozitīvās elektrības pārpalikumam uz priekšmeta, pa kuru tās rāpo.

Kādas tad ir šāda akta sekas? Es saku — nekas mazāk un nekas vairāk kā zemē nosistais sliktais gaiss caur to tiek zināmā mērā atdzīvināts un padarīts atkal gaistošs. Tas paceļas prom no kumosa vai karotes un šī sadalīšanās procesa rezultātā ēdiens atkal kļūst nekaitīgs, kamēr pretējā gadījumā vai šo mazo uzmācīgo ķimīķu trūkuma gadījumā nereti tādā tveicīgā dienā, un īpaši tādā minētajā istabā cilvēks nenodzīvoja ilgāk par ēdienreizi.

Kā jums patīk šis mušu blakusdienests? Vai tas atkal nav brīnums, kas vēl šodien darbojas tikpar veiksmīgi, kā sensenos laikos, kad dzīvoja cilvēki?

Varbūt jūs padomāsi un teiksiet — tas kļūst jau kaut kas ārkārtējs! Vai tiešām mušai ir tik liels iedarbības loks?

Un Es jums saku — ne tikai tāds iedarbības loks, no kura tagad jūs kaut ko nenozīmīgu jau zināt, bet šim neievērojamajam radījumam ir tāds iedarbības loks, kas jūsu prātam liktos tikpat kā bezgalīgs. Ja Man vajadzētu jums darīt zināmu visu, kas attiecas uz šo dzīvnieciņu, tad simttūkstoš rakstītāju miljons gados nespētu to visu pierakstīt, pat rakstot nepārtraukti dienu un nakti.

Tādēļ nebrīnieties par daudz tikai par atsevišķiem punktiem, kurus Es jums esmu darījis zināmus. Kas grib iet pareizo ceļu, lai padomā, ka Manā priekšā arī katrai vienai, cik neievērojamai lietai ir bezgalīga vērtība.

Tādas domas nāks ļoti par labu katram cilvēkam, jo pirmkārt, tās turēs viņu pastāvīgā pazemībā, bet no otras puses arī skaidri parādīs, kādā stāvoklī atrodas katrs taisnīgs cilvēks, kurš droši ir taču daudz vairāk vērts, nekā vesels triljons mušu!

Bet, tā kā mēs pašreiz atrodamies mušas sfērā, tad tajā mēs nemērīsim cilvēka vērtību, bet veltīsim vēl nedaudz uzmanības šim jau apskatītajam mušas blakusmērķim.

Jūs būsi arī ievērojuši, ka piesātinājušās mušas labprāt lido uz spīdīgiem priekšmetiem un tos itin pamatīgi noķēpā. Te gan jūs, Mani mīlie maziņie, cits citam jautāsi — vai arī tas būtu kaut kas derīgs?

O, jā, Es saku jums, tas ir pat ļoti derīgi; bez tā iepriekš apskatītā mušu ķīmiskā darbošanās ap ēdienu būtu tikai pusderīga, ja tūlīt nesekotu šis otrais, it kā mazsvarīgais akts.

Jau no iepriekšminētā mēs zinām, ka muša uzņem gandrīz tikai negatīvu elektrisku barību, un tā viņa ir īsta indes sūcēja kā no gaisa, tā no cilvēkiem un lopiem, zvēriem un arī no ēdiena, kuru lieto cilvēks.

Tādēļ arī tās mēsli, lai gan ne tieši kaitīgi — indīgi, tomēr ir tīri elektriski negatīvi. Taču mēs arī

zinām, ka pozitīvā elektrība tiecas visvairāk uz pulētiem priekšmetiem. Redziet, drīz būs rokā mūsu noslēpums! Taču, lai ar pozitīvo elektrību nabadzīgā telpā nedaudzā pozitīvā elektrība, kas uzturas galvenokārt pie pulētiem priekšmetiem, tiktu pareizi sadalīta, tad šie ķīmiķi rūpīgi aizklīsterē pulētās lietas, un tie arvien vairāk zaudē spēju pievilkt istabas gaisam absolūti vajadzīgo pozitīvo elektrību. Ja jums ir grūti tam ticēt, tad ielieciet tādā istabā kaut ko apzeltītu, un īsā laikā jūs ieraudzīsiet to šo ķīmiķu tik rūpīgi aizkleķētu, ka no zelta būs palicis maz kas redzams.

Jā, bet kādēļ šiem dzīvnieciņiem ir tik liela tieksme tieši pēc zelta? Uz to Es neteikšu jums neko citu, kā — kādēļ jūs apzeltījat savus zibensnovēdējus?

Jums uz to vajadzētu atbildēt — jo zelts ārkārtīgi stipri pievelk tieši pozitīvo elektrību. Bet jūs teiksiet, ka mušas apķēzī arī logu rūtis, bet, cik zināms, stikls nepievelk nekādu elektrību!

Tā ir patiesām taisnība, bet Es jums jautāšu pretī — kāpēc lieto stikla ripas vai cilindrus kā derīgu materiālu, lai tos nedaudz parīvējot, darītu redzamu gaisā esošo brīvo elektrību?

Redziet, nu Es esmu jūs noķēris un dodu jums atbildi — jo elektrība tieši pie stikla rūtīm ļoti labprāt sakrājas, un, kad stikls tikai nedaudz tiek parīvēts, elektrība tūdaļ kļūst redzama.

Ja mēs to zinām, tad tagad varam mierīgi ļaut mūsu mazajām ķīmiķēm tur šmucēties, lai šie elektrības uzkrājēji kļūtu arvien raupjāki un līdz ar to arī arvien mazāk spējīgi aizturēt pie sevis elektrību, kas tā tiek spiesta labāk sajaukties ar pārējo istabas gaisu.

Nu, ko jūs par to sakāt, ja esat kaut cik uzmanīgi to pārdomājuši? Redziet, neviens pats šāds nenozīmīgākais mušas mēsliņš nav nolikts savā vietā bez Manas gudrības un plāna, lai arī viņš ir tikai viena nenozīmīgākā dzīvnieciņa visnenozīmīgākais mēsliņš.

Turpretim, kādu atbildi lai dod cilvēkam, kas ar savu augsto saprātu anulē paša cilvēka dzīves mērķi? — Ak, cik briesmīga muļķība!

Ja Es tā rūpējos, lai pat visnenozīmīgākajam būtu ļoti noderīgs eksitences uzdevums, un nenozīmīgas mušas visnenozīmīgākā dzīves aktivitāte ir padarīta noderīga un jēgas pilna, — cik gan vairāk tad Es rūpēšos par cilvēku, kas ir ne tikai radījums, bet ir paties Manas Mīlestības bērns vai tādām viņam vismaz vajadzētu būt; un tas nozīmē, ka viņam būtu jāatzīst, ka Es esmu viņa Tēvs, bet ne tikai Radītājs kā akmeņiem un zemes gabaliem.

Kādai jau zināmā mērā dievbērnīgai sirdij vajadzētu atzīt, kas Es pat par mēmo zālīti uz lauka rūpējos tēvišķīgi, un tas patiesi tā ir, jā pilnīgi tā tas ir; jo tikai Tēvs dod barību un dzērienu visām lietām, atkarībā no tā, kādu barību un dzērienu katrs ir spējīgs uzņemt. Bet, ja Es tā tēvišķīgi rūpējos jau par mēmām lietām, tad taču droši vēl vairāk Es rūpēšos par tām būtņēm kā Tēvs, kurām Es patiesi liku rasti pēc Savas līdzības kā Savas Mīlestības bērniem.

To ievērojiet labi! Un noteikti ir puļu vērts novērot Manas Tēvišķīgās rūpes par mazām lietām, lai reiz arī šaubīgajiem kļūtu skaidrs, ka Es neesmu visu aprijošs neaptverami varens Dievs, bet Es esmu tikai un vienīgi paties Tēvs visiem Saviem mīļajiem bērniem; ka Es neesmu izšķērdīgs Tēvs, bet gan ļoti saimniecisks, kas pat mušas mēslus prot izmantot par labu saviem bērniem.

Jā, Es saku, pastāv vēl bezgalīgi daudz lietu un vēl daudz nenozīmīgāku lietu, bet Es neļauju iznīkt pat ne bezgalīgi visnenozīmīgākajai lietai! Tādēļ Es nekādi nevaru būt visu aprijošs Dievs, bet esmu visuniecīgāko uzturošs Tēvs un ārkārtīgi uzticīgi saimniekoju Savu bērnu labā. Cik liels gan ir tad tāda cilvēka aklums, kas grib apstrīdēt Manas neatlaidīgās, rūpju pilnākās Tēva rūpes par Saviem bērniem?!

Mani mīļie bērniņi! Ticiet Man droši — dienu un nakti Es rūpējos par ikviena matiņa augšanu uz jūsu ķermeņa, kas taču drīz kopā ar visu ķermeni pāries pūšanā; par cik gan vairāk Es rūpēšos par jūsu nemirstīgo dvēseli un jūsu garu, kas ir cēlies no Manis!

Jā, jā, Mani mīļie! Aplūkojiet tik šo mazo mušiņu! Viņa patiesi dzied jums par uzvaru, kuru jūs arvien pilnīgāk un skaidrāk sāksiet saprast tikai nākamajos pozitīvās polaritātes aprakstos (34).

Šodienai pietiks!

7. MUŠA, DZĪVĪBAS NO DIEVA SAVĀCĒJPUNKTS

19. marts, 1842

TĀ KĀ MĒS NEGATĪVĀS POLARITĀTES daļu mušā esam iepazīnuši, kas patiesībā ir materiālā daļa, tad tagad pievērsīsimies tās pozitīvajai daļai, lai arī te ar pāris uzmanīgiem skatieniem ieraudzītu galveno

brīnumaino.

Kas jebkad ir redzējis mušu, tas nevarēs noliegt, ka tā ir dzīva, drīzāk tas varētu teikt, ka tas dzīvnieciņš ir ne tikai dzīvs, bet, kas attiecas uz tā dzīvību, tad dabīgā ziņā tam ir pat pilnīgāka dzīvība nekā daudziem citiem dzīvniekiem, kas jau atrodas uz daudz augstākas pilnīguma pakāpes. Jā, beigās tas vēl varētu piebilst — patiesi, ja es savas īpašības varētu paturēt, tad es kā cilvēks būtu pirmais, kas ar ļoti ērti iekārtoto mušas dzīvi gribētu mainīties.

Ja nu cilvēkam ir jādod tāda liecība par šo dzīvnieciņu, tad jau laikam nevajadzēs citu pierādījumu, lai no tiem secinātu, ka muša ir pilnīgs dzīvs dzīvnieciņš?!

Tātad muša dzīvo, to mēs zinām. Bet pavisam cits jautājums ir — kā tā dzīvo un kādēļ. Un, lai jūs to varētu iespējami pilnīgi aptvert, tad vispirms mums vajadzēs nedaudz apskatīt, kas vispār ir dzīve.

Tad nu klausieties! Vispatiesākā un brīvākā dzīvība ir tikai Manī. Taču tā ir tik ārkārtīgi pilnīga, ka to tās sfērā nemūžam neviena radīta būtne neiespēs ne satvert, ne aptvert. Tādēļ tā ir Svēta Dzīvība, un tādēļ, ka tā ir Svēta, tā ir arī Mūžīga un bezgalīga.

Iedomājieties visu Bezgalību vai kādu telpu un tās viduspunktu, no kura uz visām pusēm iziet bezgalīgi stari, kuru sākums ir viduspunktā, bet gala tiem nav.

Šajā Centrā ir apvienots visas Bezgalības viss Dzīvības Spēks, un tas iziet no šī Centra atkal visā Bezgalībā. Bet, lai šis Spēks visā Bezgalībā pārāk neizkaisītos un tādēļ sevi nevājinātos, tādēļ Tas visā mūžīgās Telpas Bezgalībā ir sev radījis bezgalīgi daudz Dzīvības savākšanās punktu, kuros Dzīvība pati sevi zināmā mērā kā noķer un tad tā atgriežas savā Mūžīgajā Centrālajā Rezidencē.

Redziet, Mani mīļie maziņie, tagad Es esmu jums atklājis ārkārtīgi lielu noslēpumu, jā, Es saku jums, noslēpumu, kurš visā cilvēku eksistences laikā uz Zemes ir ticis atklāts tikai nedaudziem, un tad tikai miglaini norādīts!

Bet, ja jūs to kaut nedaudz sapratīsiet, tad jums noteikti radīsies būtisks jautājums — kādēļ tā ir jānotiek? Vai Dievs var kļūt vājāks Savā Dzīvībā?

Uz to Es jums saku — protams, tas nav iespējams tikmēr, kamēr Dievs grib palikt Sevī Viens Pats un negrib Sevī un no Sevis radīt un formēt nekādus radījumus.

Bet, ja Viņš, pakļaujoties Savas Bezgalīgas Mīlestības

vajadzībai, atbilstoši jūsu jēdzieniem, jau pirms vairākām Mūžībām ir radījis visdažādāko veidu radījumus — no vispilnīgākā gara augšgalā līdz pat visnenozīmīgākajam atomārajam dzīvnieciņam, un visam šim bezgalīgajam skaitam būtņu ir devis dzīvību — katram pēc sava veida — tad sakiet reiz Man — ar kādu Dzīvību Radītājs ir darījis tos dzīvus, dara to vēl šodien uz daris mūžīgi?

Vai Viņam būtu kaut kur ārpus Sevis vēl kāda privātā dzīvība, ar ko dzīvināt visas būtnes, lai nelietotu Savu Paša Dzīvību? Es domāju, ka ko tādu neiedomātos pat akmens? Un tādēļ, ka Radītājam tādas privātās dzīvības nav, tad laikam būs skaidrs, ka Viņam visas radītās būtnes ir jādara dzīvas no Sevis Paša.

Ja tālāk visas šīs būtnes ar savu iegūto dzīvību virzās tik mūžīgi arvien tālāk prom no centra, tad taču acīmredzami un pavisam dabiski centālajam spēkam vajadzētu arvien vājināties, lai gan dzīvība kā tāda nezustu nemūžam, jo tā ir bezgalīga dzīvība. Tikai tā vietā, lai tā kļūtu mūžīgi arvien stiprāka, caur bezgalīgo sadalīšanos tā kļūtu arvien vājāka.

Lai jūs šo novājināšanos vēl skaidrāk saprastu, Es vērsu jūsu uzmanību uz matērijas bezgalīgo sadalāmību, jo, pateicoties tai, jūs arī atomā spējat iedomāties vēl bezgalīgi daudz sastāvdaļu. Bet, vai atoms tādēļ kļūs stiprāks, ja jūs to bezgalīgi sadalīsiet, vai notiks gluži pretējais? Ar mūžīgu smalkāk sadalīšanu jūs tomēr nevarēsiet atcelt atomu kā tādu; bet jūs spējat gan saprast, ka bezgalīgi sadalīts atoms nebūs vis vairs tik stiprs, kā ir bijis pirms sadalīšanas.

Ja nu jūs šo kaut cik aptverat, tad jums radīsies atkal viens jautājums, un jūs teiksiet, ka šādos apstākļos Radītājs būtu labāk darījis, nesākdams radīt neko.

Bet tā vietā, lai jums te ko atbildētu, Es gribu jums jautāt kaut ko, ko pazīst diezgan daudz cilvēku.

Tātad vispirms — kādēļ parasti tie cilvēki, kas jau no jaunības ar smagiem darbiem ir trenējuši savus spēkus, dabīgi ņemot, ir stiprākie?

Otrkārt — kādēļ (Hufeisenmagnet) piekar pakāpeniski arvien lielāku svaru?

Treškārt — ar kāda līdzekļa palīdzību cilvēks kļūst par mākslinieku vai virtuozu kādā mākslas nozarē?

Vai šie nozīmes pilnie jautājumi jums nesāk atklāt jau kādu gaismiņu?

Kādēļ ar veseri apstrādāts metāls kļūst stiprāks un iegūst lielāku elasticitāti (Spannkraft), nekā ir neapstrādātam metālam?

Kādēļ vienas un tās pašas sugas koka koksne kļūst arvien cietāka un nesalaužamāka, jo vairāk kāds koks ir bijis pakļauts vētrām?

Redziet un ievērojiet, kādēļ plašajā Bezgalībā ir izveidoti tik bezgala daudzi dzīvības uzkrāšanas (Lebensaufhaltspunkte) punkti! Redziet, dzirdiet un saprotiet — lai Visumužīgā Dzīvība Pati sevi arvien vairāk trenētu un līdz ar to arī pati mūžīgi un bezgalīgi pieņemtos bezgalīgajā Spēkā; un tas ir vajadzīgs tādēļ, ka šādā veidā no Centra izejošā Dzīvība atgriežas tajā arvien pilnveidotāka un intensīvāka!

Ja mēs šo tagad zinām un saprotam, tad, Mani mīlie maziņie, mums ir praktiski skaidri arī divi pirmie jautājumi — kā un kādēļ muša dzīvo. Jo, kā viņa dzīvo, uz to mums atbild jau fakts, ka muša ir tieši šāds no Centra izejošās Dzīvības uzkrāšanas punkts, un tādēļ tā uzņem un savāc sevī neskaitāmu zemākas pakāpes dzīvnieciņu dzīvības.

Tā nu pirmajam jautājumam ir jābūt skaidram pat akklam.

Tagad jau nevienam nebūs vairs grūti arī skaidri saprast, kādēļ tā dzīvo, un tas ir — lai viņas dzīvības summa pāriet un līdz ar to atgriežas jau pilnīgākā un intensīvākā dzīvībā, un tā arvien augstāk un augstāk, līdz pat cilvēka dvēselei, kura jau kļūst spējīga uzņemt visintensīvāko Dzīvību no Manis, un kura, kā jūs jau zināt, caur mīlestību uz Mani var apvienoties ar Mani par vienu pilnīgu Spēku.

Ja nu jūs tagad aplūkojiet šo dzīvnieciņu no šī redzes viedokļa un neizsaucaties — muša, muša — tā dzied mums par uzvaru!, tad gan jūs laikam esat sisti ar trīskaršu aklumu un kurlumu!

Taču līdz šim teiktais par mušas pozitīvo polaritāti ir tikai kā krietns ievads, lai jūs labāk izprastu to, kas sekos. Pārdomājiet to labi! Nākamais turpinājums ļaus jums dziļāk ieskatīties šī dzīvnieciņa būtībā, un tā šodienai pietiks.

8. MUŠA UN KOMĒTU IZCELŠANĀS

20. marts, 1942

LAI JŪS DZIĻI IZPRASTU SEKOJOŠO augsti svarīgo tēmu, jums būtu nepieciešams nedaudz atskatīties uz iepriekš sacīto. t.i., tikai uz mušas pozitīvās polaritātes daļu, kā viņa ir Dzīvības savācējpunkts.

Uzlūkojiet uzmanīgi Sauli! Kas no jums var izmērīt, cik tālu no viņas aizsniedzas tās stari? Noteikti tā nebūs nekāda nenozīmīgā distance! Ja jūs pieņemsiet, ka Saules vecums ir vairāk kā simts tūkstoši deciljonu gadu (35), tad visu šo jums neiedomājamo laiku Saule ir savus starus izsūtījusi bezgalīgajā Telpā; un, proti, tie stari, kurus tā izsūtīja pašos sākumos, joprojām atrodas savā ātrajā ceļā tālajā Bezgalībā, kamēr savukārt vēl bezgalīgi lielāks skaits staru ir atgriezti atpakaļceļā uz Sauli no tiem punktiem, kuros tie ir tikuši uztverti. Tagad nu jūs iepriekš teikto par dzīvības savākšanas punktiem sapratīsiet vēl skaidrāk, jo diendienā spīdošā Saule jums ļoti skaļi saka — redziet, es tik ilgi jau sūtu savus starus tālajā Bezgalībā, bet mana gaisma nav kļuvusi it nemaz vājāka salīdzinot ar to, kāda tā ir bijusi pirms jums bezgala ilgiem laikiem!

Bet jūs te gribēsiet jautāt — kā gan Saule saņems atpakaļ tos starus, kuri kopš tās pirmajiem izcelšanās periodiem vēl joprojām atrodas attālināšanās fāzē bezgalīgajos Telpas plašumos?

Un Es jums saku, ka tas lietai nedara ļaunu nemaz, jo, lai arī tie noietu vēl deciljoniem reižu tālāk, nekā tie ir jau aiztraukušies šobrīd, tomēr pavisam noteikti reiz tie uzdursies punktam, kas to skrējienam aizšķērsos un piespiedīs tiem griezties atpakaļ.

Varbūt jūs gribēsiet teikt — kā tomēr Saules gaisma atjaunojas, jo pēc tik tālā ceļa ar ļoti nedaudziem redzamiem apturēšanas punktiem izejošajai gaismai vajadzētu atgriezties ļoti vārgai?

Bet arī tas neatstāj uz mūsu lietu nekādu sliktu iespaidu, jo, lai gan Saule patiešām savus personīgos izsūtītos starus saņem atpakaļ visai nabadzīgi, taču arī viņa pati ir gaismas uzkrāšanas punkts un kā tāda uzņem starus no vairāk kā miljarda citām Saulēm, ļauj tiem sevī kļūt intensīviem un tad biežā masā sūta tos atkal tālāk.

Redziet, ja jūs to kaut nedaudz ievērosiet, tad jūs pat ar pirkstiem viegli sataustīsiet, kā šī gaismas saimniecība ir Manis iekārtota no bezgalības uz bezgalību, un, ka tādā veidā pat ne vismazākais atoms visā bezgalīgajā ēterā nepeld bezmērķīgi!

Par lielo domāt nepieradušam garam ir grūti ko tādu aptvert, bet viens Radītāja piemērs, kuru Es

te vēl gribu jums pievienot, labi palīdzēs jūsu garam tikt skaidrībā ar Sauļu staru atgriešanos un saimniecisko apmaiņu.

Tad nu redziet — jūsu priekšstatiem ārkārtīgi plašajās starptelpās satiekas divu Sauļu stari, un satikšanās vietā pakāpeniski izejošie stari paši kļūst savstarpēji vieni otriem par uztveršanas punktiem.

Jūs jautāsi — kā un kādā veidā?

Uz šo jautājumu ir pavisam viegli atbildēt, jo jums taču ir jāpieņem, ka izejošie stari, lai arī ļoti smalki un gandrīz bez svara, tomēr atrazdamies laikā un telpā, ir materiāli.

Kad nu tad satiekas šādi divu Sauļu stari, tad tie, būdami Sauļu stari, ir vienādas polaritātes. Un jūs zināt, ka vienādi poli nekad nesavelkas, bet gan vienmēr atgrūžas. Ja nu jums sirdī ir mazliet labās sapratnes, tad tagad jums jau ar rokām ir jāsatausta — ja satiekoties šie stari atgrūžas, tie noder zināmā mērā, kā jūs sakāt, mājās dzišanai.

Bet, kas notiek, ja satiekas vairāku Sauļu stari kādā starptelpas punktā, kas ir aptuveni vienādi tāls no visām Saulēm, tā, ka šajā punktā satiktos rādiusi no visām iespējamām pusēm?

Protams, tas tagad ir cits jautājums, un, lai jūs pārāk ilgi neatturētu no galvenā jautājuma, Es tūlīt jums pateikšu to, ko, nedaudz veiklāks prāts jau it viegli pats atrastu — šajā vietā veidosies staru konflikts un tas tādēļ, ka viena daļa staru pavisam taisni caurgriež citas staru daļas līniju, veidojot krustu. Un tagad saprotiet, ka veidojas it kā cits citam virsū salikti daudzi šādi krusti dažādos virzienos un rezultātā it kā no viena viduspunkta izstarotu daudz redzamu izejošo staru.

Šie caurejošie stari nepieciešami neitralizē polaritāti un tādējādi kļūst traucējoši, jo citi šiem šķēršām ejošie stari tiek atstaroti atpakaļ. Tā ar laiku te izveidojas viens staru, jeb jums saprotamāk — mirzošs gaismas mezgls, un ar laiku šāds staru sakopojums kļūst par smalkdūmakainu sabiezējumu un līdz ar to kļūst smagāks un smagāks.

Tā kā Sules tāpat kā planētas kustas ap kādu lielāku centrālo debess ķermeni, tad kāda no tām savā ceļā nonāk tuvāk šādam gaismas mezglam un rezultātā tā ievēl šo mezglu savā sfērā (Gebiet) un līdz ar to sāk to barot.

Tas, ko jūs tagad zināt, ir vispatiesākais komētu rašanās izskaidrojums (36).

Bet atkal jau Es dzirdu jūsos jautājumu — jā, bet kā tas nāk, ka šādas komētas turpina pastāvēt un tās neaprij Saule, kas tās ir pievilksusi?

Jūs būtu varējuši secināt atbildi jau no iepriekš teiktā, tomēr, lai jums aiztaupītu lielas domāšanas pūles, Es labāk teikšu jums tūlīt, ka tā iemesls ir jau pieminētā staru neitralizēšanās. Jo redziet, caur šo neitralizēšanos vai jums saprotamāk izsakoties — atspriegošanos vai atladēšanos (Abspannung) stari iegūst negatīvu raksturu un tādējādi veido Saulei pretēja pola punktu, kurš tālāk saskaņā ar mūžīgo Manas kārtības likumu ir spējīgs pastāvīgi uzņemt uz to krītošos pozitīvos Sauļu starus, tos atlādēt (abzuspannen) un tā izmantot tos savai barībai.

To, ka komēta dara tieši tā, jums pietiekami pierāda vispirms tās bieži plašais, aptverošais dūmakas apvalks, kas parasti uz Saulei pretējo pusi ir gari izstiepts tā saucamajā astē. Kas patiesībā ir šī aste?

Redziet, šī aste nav nekas cits, kā no Saules izejošo staru pagarinājums (Verzoegerung). Tie caur komētas negatīvo polaritāti tiek bremsēti savā sākotnējā, no Saules izejošajā izmetiena spēkā un savā atpakaļceļā uz tos pievelkošo ķermeni tie ir saskatāmi kā ļoti maiga dūmakas masa.

Redziet, tā nu Saulei ir izaugusi jauna “liekā mutē”, kura ir jābaro, un kura patērēs ļoti daudz starus, pirms sasniegs planetāro blīvumu. Taču, kad reiz tā to būs sasniegusi, tad tā, sava centrālā svara spiesta, sev vairs nenodarot ļaunu, atdos Saulei tās starus neskaitāmas reizes lielākā apjomā atpakaļ, jo tad tā savā planetārajā stāvoklī uzņems ne tikai tās Saules starus, kuras sistēmā tā atrodas, bet arī neskaitāmu citu Sauļu, kuras ietver to no visām pusēm. Tad tā uzsūks masām to starus un nosūtīs tos savai zināmā mērā mātei.

Nu, tagad mēs to zinātu. Bet jūsos jau atkal rosās kāds jautājums — jā, bet kāda daļa ir mūsu mušai ar komētu veidošanos un ar Saules staru atpakaļsūtīšanu?

Uz to Es jums saku — tikai mazu pacietību, un mēs ļausim tai zummēt apkārt caur jaunveidotā debess ķermeņa lielo šņākoņu!

Taču, pirms mēs varam to darīt, mums obligāti ir jāuzmet ātrs skats uz stariem, kas plūst no Saules un jānoskaidro, kas tad patiesībā šīs no Saules plūstošās gaismas daļiņas īsti ir.

Daļēji jūs jau to zināt. Tomēr lietai nāks tikai par labu, ja mēs šeit nedaudz atkārtosim, un tad nu klausieties — šie izejošie gaismas atomi reizē ir arī, kā jūs jau zināt, pirmā pakāpe un izcelšanās pamats

jums jau pazīstamajiem gaismas dzīvnieciņiem.

Redziet nu, šādu staru atomu sakopojumi, kas vēlāk izveidojas par planētas mezglu, pie reizes ir arī dzīvnieciskās dzīvības sakopojumi šādā planētas mezglā.

Kā uz jaunas planētas vispirms izpaužas šī dzīvnieciskā dzīvība?

Nepieciešamā kārtā dzīvnieciskā dzīvība izpaužas divējādi, un proti, vispirms negatīvajā dzīvībā, kāda ir augu dzīvība. Kad reiz šī dzīvība ir ieguvusi pietiekamu piesātinājumu un vairs nespēj visu esošo polāro dzīvību sevī uzņemt, tad dabīgā un nepieciešamā kārtā veidojas pozitīvi polārā dzīvība un sakarā ar negatīvās dzīvības pārsātinājumu tai ir pietiekams daudzums barības.

Kā tad izpaužas pirmā pozitīvi polārā dzīvība?

Paņemiet mikroskopu un apskatiet ūdens pilienu, kas bojājas klātpieliktās augu daļas dēļ vai apskatiet augu sulas pilienu, un sev par brīnumu jūs ieraudzīsiet dzīvnieciņu pulkus. Tad pēc šī paskaidrojuma jums bez pūlēm kļūs skaidrs, kā negatīvais dzīvības pols pārvēršas un tad kļūst par pozitīvi polāro dzīvību.

Redziet nu, Mani mīļie maziņie, ja nu te visur sāk veidoties dzīvnieciskā dzīvība, tad tā vairs nevar ieiet stagnācijā vai sastrēgumā (Stockung), bet gan tā atsāk savu pakāpenisko atpakaļceļu — uz visas Dzīvības Pirmcentru!

Tā kā saskaņā ar mūžīgo kārtību visur ir novērojama pakāpju sistēma, kas patiesībā ir arvien pilnīgāka un blīvāka kļūstošā dzīvība, kura arī dabīgi tā attīstās, kā tas notiek ar atpakaļ plūstošajiem stariem, kas dabīgi kļūst arvien intensīvāki, tuvojoties savam izejas punktam. Tad ir arī dabiski, ka dzīvība savā izkaisītībā nevat atkal steigties atpakaļ pie sava Avota, bet tā savācas arvien blīvākās formās un tādā veidā atgriežas pie savas mūžīgās Sākotnes.

Kura tad ir nākamā pakāpe, kādā konsolidējas šī pirmā pozitīvi polārā dzīvība?

Nu, Mani mīļie, lai nu nāk mūsu muša! Redziet, tas ir pirmais dzīvnieciņš, kurš apdzīvo katru jaunizveidojušo planētu! Jo, kā jūs zināt, šis dzīvnieciņš vēl šodien barojas ar tādu barību, caur kuru viņa triljoniemkārtīga dzīvība iegūst dzīvību! Nu jūs laikam aptversiet, kādēļ agrāk Es teicu — vēl tikai nedaudz pacietības, un mēs redzēsīm mūsu mušu varenajā jaunizveidotās planētas šņākoņā apkārt zumzinām.

Tāpat jūs aptversiet arī ko augstāku — kā muša kļūst un ir Dzīvības savācējpunkts.

Es saku jums vēl piedevām, ka mūsu apskatā par Dzīvības savācējpunktu viena vienīga muša sver nesalīdzināmi vairāk nekā visa viena jaunizveidota planēta! Ja jūs to ievērosiet, jūs arī atzīsiet, cik ļoti daudz cēlāka ir pat pirmā Dzīvības dzirkstelīte par ārējo matēriju, un tad jūs arī atzīsiet, cik ļoti daudz viena vienīga cilvēka dzīvība ir pārāka par vienu jums zināmu galaktiku (Huelsenglobe) ar visām tās Saulēm un planētām!

Ja nu jūs to aptverat, tad jums nebūs grūti arī aptvert, kāpēc Es kā visas Dzīvības Pirmdzīvība, kā Tēvs un Pestītājs nācu uz šo Zemi un esmu te Sev cilvēkus par bērniem darījis un tiem sagatavojis ceļu uz Savu Sirdi. Bet beigās jūs sapratīsiet vairāk arī par to, kādēļ Es esmu jums teicis — muša, mušā — tā dzied jums par uzvaru!

Uzvara gan nav vēl pilnīgi pienākusi, taču sekojošais ļaus jums saprast, cik daudz no tās ir jau klāt! Tad nu pietiks šodienai.

9. GAISMAS CĒLONIS UN BŪTĪBA

22. martā, 1842

IEPRIEKŠĒJĀ VĒSTĪJUMĀ MĒS ESAM DZIRDĒJUŠI MUŠIŅU ZUMZINĀM KĀ PIRMO NO JAUNIZVEIDOTAS PLANĒTAS DZĪVNIECIŅIEM.

Diez, vai būtu vajadzīgs šo izteiksmes formu šeit paskaidrot tuvāk, taču daža laba vārgāka dēļ ir jāpiebilst, ka tas ir jāsaprot laika secībā, bet ne telpas nozīmē. Citādi kādam varētu rasties ideja, ka šādai planētai kā komētas aste dzītos pakaļ milzīgs mušu bars. Tas ir jāsaprot tikai laika nozīmē — kā vienam iepriekšējam veidošanās periodam seko cits attīstītāks un pilnīgāks.

To nu mēs tagad zinātu. Bet jūs tagad domājat — ko nu vēl augstāku un uzvarām vainagotāku varētu izspiest no nabaga mušas? Jo pēc līdzšinējā tēlojuma mēs esam to redzējuši no pašiem sākumiem, un visos brīnišķīgajos un ārkārtīgajos apstākļos, un beigās tomēr esam ieraudzījuši to kā ne vairāk un ne mazāk kā Dievišķajai kārtībai atbilstošu, bet citādi tikai “parastu” mušu, kurai līdzīgas vasarā mēs esam redzējuši lieliem bariem un līdz apnikumam.

Rdziet, tā ir labi izdevusies piezīme un tā der ļoti labi, lai uz šī pamata uzbūvētu jaunu un stipru ēku.

Bet pirms ķeramies pie ēkas būvēšanas, mums ir jāsāk ar kādu krietnu priekšbūvi, lai mēs būtu labi pasargāti no uzbrukumiem; jo citādi mūsu nabaga dzīvnieciņš varētu arī netikt dzīvs cauri, jo sevišķi šinī laikā, kad ir tik daudz augsti mācītu mušu ķērāju un dziļi zinātnisku mušu spiedēju (Pracker).

Kur mēs uzmetīsim savus aizsargvaļņus (Schanzen)? Redziet, to nebūs grūti izdibināt.

Tā kā vislielākā daļa maldu ideju vai negudrāko hipotēžu parasti rodas tieši tur, kur īsredzīgajai cilvēku saprašanai ir vismazāk ļauts ieskatīties gaišajā realitātes sfērā, tad tieši tur arī tiek izstrādātas visdažādākās teorijas, no kurām allaž, tāpat kā franču tērpu modē, valdošā virsroka tiek dota pēdējai, visjaunākajai.

Kas tad tā ir par tēmu, par ko šajā zinātnes laikmetā slepenībā pastāv tikpat teoriju, cik zinātnieku? Redziet, te runa ir par gaismu!

Tādēļ mēs uzmetīsim dažus uzmanīgus skatienus pašai gaismai, tā arī būs mūsu priekšbūve, un tikai tad pāriesim pie mūsu mušas!

Tātad mūsu pamatjautājums ir — kas ir gaisma un kā tā izplatās?

Lai to izskaidrotu, nebūs nepieciešama neviena pastāvošā maldu teorija, bet mēs dosim jums savu izskaidrojumu, un tas varēs noderēt jums un katram par pārbaudes akmeni, lai pie tā pārbaudītu, cik cēlo vai necēlo metālu ir katrā no pievestajām teorijām.

Tātad kas ir gaisma?

Ja jūs labi gribat aptvert, kas ir gaisma, kāda tā parādās laikā un telpā, tad jums tā ir jāapskata ne pilnīgi materiāli un ne pilnīgi garīgi, bet savienojot materiālo un garīgo redzes viedokļus un uzlūkojot gaismu kā sekojoši izveidotu polaritāti — garīgā daļa ir pozitīvā un materiālā daļa — negatīvā polaritāte.

Bet šī polaritāte neattiecas viena pret otru kā priekšējais un mugurējais, bet gan kā iekšējais un ārējais, kur iekšējais ir pozitīvais, bet ārējais — negatīvais pols.

Kā tad abas šīs polaritātes parādās kā redzamā gaisma?

Redziet, drīz mēs novērsīsim šo grūtību! Kad jūs paņemat kramakmeni un novelkat pa to ar rūdītu tēraudu, tad jūs ieraudzīsiet no tās vietas izlecām daudz dzirksteļu. Tās ir gaisma. Kādēļ tad tā sāka mirdzēt — vai cēlonis bija akmenī vai dzelzī? Vai abos uzreiz?

Te nebūtu nepieciešams tuvāk pieminēt, ka dzirkstelītes izlec tikai no dzelzs, no kura cietais akmens atskrāpē ārkārtīgi sikas daļiņas un tās aizdegas tādēļ, ka dzelzs porās ieslēgtās gaisa daļiņas nav varējušas izvairīties no krama berzes radītās saspiešanas un tādēļ ir aizdegušas un tas ir novedis līdz baltkvēlei atdalītās sīciņās dzelzs daļiņas.

Tagad mēs to zinām, bet kādā veidā aidegas tā saspieštais gaiss? Un kas ir tas, kas spīd gaisa aizdegšanās gadījumā?

Te jums nav iepējams neko izskaidrot savādāk, kā tas jau atkārtoti ir darīts, tātad — gaiss līdz pusei nav nekas cits kā tajā atrodošos intelektuālo garu materiālā miesa. Fiziķi, protams, daudz mīlāk dzirdētu, ja Es tiem vārda “gari” vietā teiktu “brīvie, nesaistītie spēki”; taču, ja mēs gribam iet līdz pamatam, tad plikas īpašības vietā labāk ņemsim pašu lietu, kas ir saistīta ar šo īpašību; un šeit šī lieta ir gars, jeb — tā kā gaisā mums ir darīšana ar ļoti daudziem gariem, nevis tikai ar vienu, tad šeit vispareizākais ir teikt — gari.

Tā kā nu mums tas ir noskaidrots, tad tagad mēs varam ķerties pie lietas vispārliciecināmajām pēdām, un tad nu klausieties — tā kā gars ir pozitīvas polaritātes spēks, tad tas pastāvīgi tiecas uz visnesaistītāko brīvību un saistītā stāvoklī tas ir mierīgs tikai tik ilgi, kamēr to aptverošā negatīvā polaritāte vai skaidrāk — tā apvalks neiedarbojas uz to nepierasti traucējoši. Bet, ja uz to no ārpuses iedarbojas vienalga kāds spiediens, tad gars tiek pamodināts no savas ierastās ierobežojošās sfēras un ar izplešanās kustību tas liek atzīt savu eksistenci. Bet šī atzīt likšana vienmēr izpaužas ar jums pazīstamo spīdēšanas fenomenu.

Nu mēs būtu tiktāl, tomēr jūs vēl varat teikt — tas varētu tā būt, taču mēs tomēr vēl nezinām, kas tā spīdēšana pati par sevi ir?

Es jums atkal saku — mazliet pacietības, jo jūs zināt, ka vecs, apjomīgs ozols nekrīt uz viena cirtiena!

Mēs izpētīsim arī pašu spīdēšanu.

Tātad — kas ir tā spīdēšana?

To jums skaidri attēlos viens piemērs. Ko jūs novērojat cilvēkā, kura sirds vēl ir pilna augstprātības un kurš pēkšņi saņem īsti rupju un pazemojošu sitienu? Vai tas uzreiz neiedegsies trakās dūsmās — tas sāks drebēt pie visām miesām, acis zvēros niknumā, it kā aiz tām būtu iededzināta uguns ēze un mati sacelsies stāvus uz visām pusēm? Ja viņš atrodas līdzīgi domājošo sabiedrībā, vai arī tie tūlīt pat nesāks kļūt līdzdusmīgi — vairāk vai mazāk, atkarībā no draudzīguma pakāpes?

Es domāju, ka šai parādībai tālāks izskaidrojums vairs nav nepieciešams, tikai jums jāparaugās vēl uz armiju un jūs nevarēsiet neredzēt, kā dusmu izstarojums jeb niknuma drudzis satver tūkstošus un tūkstošus un ierauj tos asiņainā cīņā.

Ja jūs to aplūkosiet mazliet iekšējāk, tad mums spīdēšana būtu jau gandrīz izskaidrota; jo negatīvajā polaritātē ieslēgtais pozitīvi polārais gars caur sitienu nonāk niknumā, kas rodas no atklājuma, ka tas ir ieslēgts cietumā. Šis atklājums modina viņā lielu vēlēšanos izplesties un kļūt brīvam.

Bet ārējā negatīvā garu aptverošā polaritāte ir labi izplešama līdz zināmai pakāpei, bet citādi neizpostāma vai drīzāk nesaraujama, un tā atbrīvoties gribošais gars izpleš to līdz pakāpei, cik tas vēl ir iespējams, bet saplēst to neizdodas, tad tas ātri atkal saraujas un, kļūdaini domājot, ka izdosies ar atjaunotu spēku, tas izplešas atkal, mēģinādams pārplēst savu apvalku. Dažs gars šo aktu spēj atkārtot daudzus tūkstošus reižu sekundē. Šo aktu sauc par niknumu (Grimm) un to pavada arvien augošas dusmas (Zorn).

Kādas tad ir šī akta, kuru patiesībā varētu nosaukt par “niknuma drudzi”, redzamās sekas?

Nekādas citas, kā tādas, ka vienam šādam saniknotam garam blakus stāvošie, vēl mierīgie, uztver šo drudzi un to ārējai polaritātei tas “pielīp” un tā šis drudzis izplatās. To vēl paātrina apstākļi, ka garu negatīvie apvalki, no kuriem patiesībā sastāv gaisma, ir novietoti cieši blakus citam.

Tagad nu mums ir viss vajadzīgais. Jo tieši šis viena gara drudzis ir tas, ko dzīvnieka un cilvēka acs uztver kā spīdēšanu. Jo acs ir iekārtota tā, lai tā uztvertu šīs visniecīgākās svārstības. Un tas ir tādēļ, ka arī katra acs vairāk vai mazāk ir līdz pusei garīga un līdz pusei materiāla un tai ir tāda pati polaritāte kā gaismai, tādēļ arī tā spēj uztvert un sajūst visu sev radniecīgo.

Kad vien šādi aprakstītā veidā tāda garīgā polaritāte sevī iedegas, tad vienlaicīgi notiek arī apgaismošanas akts. Apgaismošana ir aizdegtajai polaritātei blakusesošo polaritāšu līdzai dedzīšanās jeb aizdedzīšanās izplatīšanās. Tā ir atkarīga no pirmās aizdegtās polaritātes lieluma un stipruma un attiecīgi izplatās tuvāk vai tālāk, ievēlot apkārtējos garus ja arī ne pārāk stiprā, tad tomēr jūtāmā “drudzī”. Dabiskā veidā “jaunaizdegto drudzis” kļūst arvien vājāks, attālinoties no galvenās sevī aizdegtās polaritātes atrašanās vietas.

Nu jūs varētu teikt — par spīdēšanu mēs būtu skaidrībā, bet mums nav skaidrs, kāpēc mēs apgaismotus ķermeņus redzam pēc to formām, bet ne pēc gaismas rakstura (Beschaffenheit) atšķirībām un tieši pēc Saules gaismas?

Te Es jums saku tikai tik daudz, ka tā nebūs liela māksla, jo šajā sakarā lielākās grūtības mēs jau esm pārvarējuši.

Runājot par priekšmetu redzēšanu, tad tā ir gaismas izplatīšanās aizkavēšana atbilstoši priekšmetu formu materiālajām, cietajām virsmām vai arī tā ir dubulta gaismas atgriešanās no kāda priekšmeta, no kura tā ir saņēmusi pēcsitienu vai, ja jums tā vieglāk saprast, pretsitienu.

Kas attiecas uz Saules gaismu, tad tās spīdēšana ir praktiski tāda pati kā mums pazīstamās dzirkstelītes spīdēšana. Atšķirība ir tikai tā, ka baltā Saules gaisma ir mīlestības drebēšana, kamēr sarkanīgā (Brandlicht) ugunsgrēka gaisma — dusmu spīdēšana. Bet, tā kā Saules gaisma rodas no mīlestības drebēšanas, tad arī tās izplatīšanās notiek citādi nekā dusmu vibrāciju izplatīšanās.

Bet kur šīs atšķirības atrodas un kā pēc tam mēs nonāksim līdz mūsu dzīvnieciņa uzvarai, tas jums tiks skaidri redzams nākamajā nodaļā.

Līdz ar to pietiks šodienai.

10. ĒTERA UN SAULES GAIŠMAS BŪTĪBA

23. marts, 1842

JŪS DROŠI VIEN BŪSIET REIZĒM dzirdējuši — jo dziļāk uz Zemes atrodas kāds apvidus, jo tajā ir biežāks

gaiss. Un tās ir dabīgas sekas, jo ne tikai gaiss, bet visas lietas, kas izstaro, ir jo biežākas, jo tuvāk tās atrodas izstarošanas centram. Un, jo vairāk tās attālinās no viduspunkta, jo tālāk tās atrodas cita no citas.

Tātad, no šī vēstījuma mēs daļēji jau zinām, kas ir Zemi aptverošais gaiss, bet vēl vairāk zinām no jau agrāk dotajiem izskaidrojumiem par dabīgo pasauli.

Bet, lai jums, Mani mīļie, aiztaupītu garāku pētīšanu, tad Es saku jums vēl vienu reizi, ka gaiss tāpat kā visa matērija, ir garīgi — materiāls un materiāli — garīgs konflikts un, ka visas garīgās potences ir jo ļaunākas, jo dziļāk matērijā tās atrodas un, jo augstāk virs planētas tās uzturas, jo tās ir mīļīgākas, mierīgākas un pastāvīgākas.

Tā kā tagad mēs to visu zinām, tad mums nebūs grūti vispārīgi pārskatīt Zemi kopā ar tās gaisu un, pazīstot tās saturu, ar vieglu prātu teikt — Zemeslodes būtība, ņemot to kopā ar gaisu, lai cik augstu tas arī sniegtos, ir nekas cits kā garu gradācija (pakāpenisks sakārtojums), kura ir izveidota uz kādas planētas speciāli, lai tie varētu uzsākt mums jau pazīstamo atpakaļceļu.

Jūs jautāsiet — bet kas tad aizpilda plašo telpu starp Sauli un kādu planētu?

Dabaspētnieki ļauj te uzturēties ārkārtīgi vieglam un ārkārtīgi padevīgam ēteram. Bet ko gan teiktu fiziķi, ja tiem vajadzētu redzamā veidā attēlot, kas šis ēters īsteni ir?

Patiesi, šāds jautājums neiegūtu piecdesmit dukātu prēmiju! Jo pirmkārt, ēteru nevar apskatīt nekādā mikroskopā, jo pat daudz blīvāko gaisu neviens mikroskops nespēj parādīt kā sastāvošu no daļiņām. Bet fiziķi gan varētu ēteru izmeklēt ķīmiski, ja vien tie spētu to iedabūt savās retortēs. Bet, tā kā istā ētera reģions sākas tikai divu, trīs, četru un Ziemeļpolā pat desmit vācu jūdžu augstumā, tad dabas pētniekiem būs diezgan grūti to sadabūt, paliekot dzīviem.

Bet mēs iesim daudz ērtāku un drošāku ceļu un proti — iekšējās ticības, paļāvības un patiesās mīlestības ceļu. Uz šī ceļa kādam vēršu un aitu Ganam Sīriuss stāv apskatei daudz tuvāk nekā uz tumšā un īsredzīgā pētniecības ceļa kādam pētniekam uz deguna uzkrīti lietūs pile viņa cilvēciskajai sapratnei.

Tā nu mēs sakām — arī ēters ir garīga būtne, kas pret visām planētām attiecas pozitīvi, bet pret Saulēm — negatīvi.

Ēteru veido ārkārtīgi tīri, miermīlīgi un pacietīgi gari; bet, ja viņi tādi nebūtu, tad gan planētām nenāktos viegli savos plašajos ceļos ap Saulēm, pa kuriem planētām ir jā kustās ar ārkārtīgi lieliem ātrumiem.

Bet, tā kā ētera gari ir ārkārtīgi tīri, miermīlīgi un padevīgi gari, tad viņu klātbūtne nav šķērsis neviena debess ķermeņa kustībai, pat, ja šis kustēties gribošais vai kustēties piespiestais ķermenis vai lieta būtu ārkārtīgi niecīgi un necili.

Rdziet nu, Mani mīļie, tā kā tagad mēs to zinām, tad mums nebūs vairs grūti izdibināt Saules spīdēšanu un tās spīdēšanas izplatīšanos! Taču, pirms mēs spējam to izdarīt, mums ir jāuzmet dažādi acūmirkļi arī Saules spīdēšanai un mēs apskatīsim, kā tad izskatās uz Saules un kas te notiek?

Tas ir nepieciešams, jo citādi agrāk vai vēlāk jums būs jā jautā — kā var izskaidrot kādam darbību, ja tam noklusē tās cēloņus?

Tas, ka Saule ir ārkārtīgi spēcīgi spīdošs debess ķermenis, tas nevienam nav tuvāk jāspakaidro, jo par to liecina katram savas paša veslās acis.

Bet kā tā kļūst tik stipri spīdoša? Un kā izskatās uz tās virsmas līdz pat tās viduspunktam?

Redziet, tas jau ir pavisam cits jautājums, uz kuru isumā tiks atbildēts, pirms mēs auglīgi varētu ķerties pie mūsu pamattēmas.

Vispirms pie Saulēm uzmanības vērtā pazīme ir to ārkārtīgais lielums, kā rezultātā tās bieži ir pat vairākus miljonus reižu lielākas par vienu otru no savām planētām.

Kas tad ir Saule?

Saule kā tāda ir planēta pilnības stāvoklī, bet visas tās planētas ir lielās un pilnīgās planētas pavadoņi.

No kā rodas tās ārkārtējā gaisma, kas apņēm šādu pilnīgu planētu?

Šī gaisma rodas no Sauli apņemošo garu garīgās mīlestības prieka.

Vai tie būtu jau pilnīgie gari?

Šis jautājums ir jāsadala septiņos punktos, kurus nebūtu pārāk grūti saprast, jo tie atrodas viens otram blakus skaistā kārtībā.

Šie septiņi punkti ir septiņi dažādi garu veidi, kas atrodas Saulē, kas visi kopīgi ir spožās Saules gaismas cēlonis.

Ja jūs gribat šo garu iekšējo dabu iepazīt tuvāk, tad aplūkojiet tuvākmīlestības septiņus baušļus un trīs, kas ir šo septiņu pamats, caur kuriem cilvēkam ir jāiepazīst sava attiecība pret Dievu, savu radītāju, tad jums arī būs pilns garu svienības cikls uz kādas Saules. Arī varavīksnes krāsas ļauj pazīt šo kārtību.

Ko mēs varam secināt no šī iepriekšējā atgādinājuma?

Neko citu, kā — Saule savā iekšējā sfērā ir septiņu veidu garu savācējpunkts. Starp tiem ir tādi, kurus Saule izmet uz planētām ar nolūku tos pārbaudīt un arī tādi, kas jau ir pilnveidojušies un ir atgriezušies. No tiem pirmie — kuriem vēl ir jāpilnveidojas, veido Saules iekšējo saturu, bet otrie, pilnīgie — Saules gaišo ārējo apvalku.

Redziet, ja jūs mācētu asi redzēt, tad klupšanas akmens būtu jau novelts. Bet, tā kā jūsu acis joprojām ir vārgas un tāda pati arī dzirde, tad Man ir vēl jāpiebilst, ka tieši pēdējās klases gari ir tie, kuri caur savu mīlestības un svētlaimības dzīvi arī rada Saules spožumu.

Bet, kas attiecas uz šīs gaismas izplatīšanos, tad Es virzu jūsu uzmanību uz gariem, kuriem vēl ir jāpilnveidojas, kuriem vēl joprojām ir jāattālinās no Saules — ar to pašu Saules gaismas izplatīšanās arī ir izskaidrota. Par to mēs esam runājuši jau tēmā par planetāro mezglu veidošanos un tepat skaidra ir arī no Saules izejošā, bieži pieminētā atomārā dzīvniecīga būtība. Caur šiem dzīvniecīgiem pilnīgo garu svārstības kā stiprinoša dāvana tiek dotas līdzī Sauli pamatošajiem nepilnīgajiem gariem viņu pilnveidošanās ceļā.

II. MUŠA KĀ GAISMAS UN DZĪVĪBAS SAVĀCĒJA

24. marts, 1842

JŪS JAUTĀSIET — VISS IR labi un patiesi, bet kas izdzen nepilnīgos garus ārā no Saules bezgalīgajā Telpā?

Es jums atbildu — Mana Mūžīgā Kārtība, pateicoties kurai izceļojošajiem gariem ir pozitīvi polārs piesātinājums, bet pašos pamatos sevī tie ir tikai negatīvi polāri.

Bet, kas notiek, ja blakus stāv divi vienādas polaritātes gari? — Tie atgrūžas tik ilgi, kamēr vienīgi pozitīvi barotais, bet sevī negatīvais pōls ir visu pozitīvo atdevis.

Nu redziet, tā šīs mums pazīstamās atomiskās būtnes pamatā ir negatīvas būtnes un var Saulē palikt tik ilgi, kamēr tie patur savu negatīvo polaritāti. Bet, ja tie pārāk kārtīgi uzņem gaismas piesātinājumu Saules garu pozitīvajā polu apgabalā, gandrīz vairs neatšķirdamies pēc gaismas būtības no patiesi pozitīvajiem gariem, kas jau ir pilnīgi, tad uzreiz pozitīvi polārās būtnes izdzen tos ārā ar patiesi gariem raksturīgu ātrumu.

Šie ārā izdzītie gari īstenībā ir tā pati izstarojošā Saules gaisma, kura, krītot uz debess ķermeņu virsmas, sevī dara zināmu pēc savas pozitīvās daļas, kas patiesībā ir līdzpaņemtā gaisma jeb pareizāk — pilnīgo Saules garu mīlestības drebēšana, kas vēl turpinās.

Pēc savas negatīvās polaritātes, īpaši, tuvojoties debesu ķermeņiem, šis izejošās atomiskās būtnes drīz atbrīvojas no savas pozitīvās daļas un tad kā antipolāras būtnes atkal atgriežas atpakaļ uz Saules un tā ir krītošās Saules gaismas atstarošana. Tā kā šīs būtnes, pateicoties lielajam kustības ātrumam, vienmēr kustas taisnā virzienā, tad ir skaidrs, kādēļ Saules gaismas apstaroti priekšmeti ir skaidri saskatāmi, un jo sevišķi laikā, kad atmosfēras gaiss ir mierīgs, kad tajā nav nekādu satraukumu.

Bet kādā veidā šādi apgaismotu priekšmetu var tik pilnīgi visās tā detaļās saskatīt, tas notiek tādēļ, ka katra matērija, no kā sastāv šī forma, kā jau jūs zināt, nav nekas cits, kā garīgo potenču konflikts.

Kad nu šie ātrie Saules gaismas nesēji atduras pret kādu formu, tad uzreiz šī forma atkarībā no sava iekšējā satura uzņem sev atbilstošās daļas sevī, bet sev neizmantojamām daļām tā ļauj vislielākajos ātrumos atstaroties uz visām pusēm prom no sevis.

Tātad acs ir tikai pamatgaismas dažādo atšķirību jeb atstarotās gaismas uztveršanas orgāns; un šīs gaismas dažādās atšķirības dabīgā veidā tad arī ir visu dažādo lietu veidotājas šādām gaismas atšķirībām piemērotā aci.

Ja jūs tagad to zināt, cik tas ar miesas uztveri ir iespējams, tad beidzot jums taču ir jābūt skaidram, ka viss, kas izskatās materiāls, pamatos tomēr nav materiāls, bet ir tikai garīgs; tikai garīgo jūs nespējat saskatīt, jo jūs vēl neatrodaties garīgajā polaritātē. Bet, kad jūs reiz atradīsieties garīgajā polaritātē, tad uzreiz jums atklāsies pretējā, pateicoties kurai tad jūs spēsiet saskatīt tikai garīgo, bet visu materiālo jums vajadzēs piedomāt tā, kā tagad materiālajam garīgo. Tādēļ tagad jums nevajadzētu pārāk brīnīties,

ja jūs šajā vēstī ne visu uzreiz spēsiet īsti skaidri saprast. Jo, lai tagad jums visas attiecības darītu pilnīgi skaidras, jums vajadzētu pavisam iziet no matērijas tīri garīgajā, kam tagad vēl nav pienācis laiks.

Bet, cik vien ir iespējams garīgo aptvert jau materiālajā, jums šī vēstījuma laikā jau ir pietiekami rādīts; bet tie, kas savā priekšā saskata vienīgi matēriju, tie iet ļoti seklu ceļu un cik nesaprātīgi viņi paliek, salīdzinot ar tiem, kas savos pētījumos savus gudrības lēcienus veic tālu uz visām pusēm pāri matērijai!

Tagad, kad mēs īsi un jums iespējami saprotami esam apskatījuši atšķirības starp gaismu un gaisu, starp spīdēšanu un spīdēšanu, tad mūsu iepriekš pieminētā uzvaras celtnes iepriekšējā būve ir arī gatava un beidzot varam vērsties pie mūsu gandrīz jau aizmirstā dzīvniecīņa.

Bet Es redzu jūsos jau jaunu jautājumu — ko tad mūsu nabaga mušiņa tagad darīs starp Saulēm un zemēm un starp visām apskatītajām gaismu radošajiem un gaismu nesošajiem gariem?

Tūlīt mēs noskaidrosim, kas te ir darāms mušai.

Es saku — mušai te ir jābūt par mediju un tai ir jākļūst par gaismas savācēju.

Redziet, te ir apslēpts lielais mezģls!

Vai jūs jebkad varētu teikt — tagad mēs saprotam šo būtņi, bet pašiem sev būtu skaļi jāatzīst, ka jūs nezināt, uz kādas “pakāpes jeb punkta” tā stāv — kas tad tā būtu par saprašanu?

Jā, patiesi, Es jums saku, tad nebūtu liela starpība starp to, kā mušiņu vai kādu citu priekšmetu redzat jūs un kā to saskata citi dzīvnieki, izņemot, protams, faktu, ka jūs spējat to nosaukt vārdā un zināt, ka tai ir sešas kājas, divi spārni, viens ķermenis, viena galva un, ka tā pieder lidojošo imsektu klasei; un bez tam, iespējams vēl kādas pāris — trīs hipotēzes.

Tātad kādas “lietas pakāpe” jeb “punkts, uz kura tā stāv”, ir pamatu pamats, no kura vienīgi raugoties, doto lietu redz patiesības gaismā.

Bet kas ir kādas lietas patiesība?

Redziet un dzirdiet! Kādas lietas patiesība ir tās garīgais! Kamēr tas nav izdibināts, viss līdzinās tukšam riekstam, kam iekšā nav nekā.

Tātad punkts, uz kura lieta stāv, ir pamats jeb bāze; to mēs esam pateikuši un tas nu ir jāpierāda. Paskatīsimies uz mūsu mušu uz šī centrālā pamatpunkta!

Vai tā ir tikai garīga vai tikai materiāla?

Nē, jums ir jāsaprot, pa daļai tā ir materiāla un tāpēc tā dzīvo, bet pa daļai tā ir garīga. Kā neskaitāms daudzums citu būtņu tā atrodas vidū starp divām pamatpolaritātēm — starp pozitīvi dzīvo Saules polaritāti un negatīvo Saulei pretī stāvošās planētas polaritāti.

Tas nozīmē, ka tādēļ tā ir neitrāla — ne pavisam pozitīva un ne pavisam negatīva. Jā, tā ir pareizi, labi un patiesi — ne tikai gaismas ražotāja, ne tikai tās nesēja, bet gan gaismas savācēja.

Bet kas ir gaisma?

Mēs zinām, ka tā parādās no dzīvības kustīguma, tātad dzīvība un gaisma ir viens un tas pats, un gaisma ir tikai dzīvības izpausme.

Bet, tā kā mūsu muša ir gaismas savācēja, tad kā savācēja tā vēl ir? Jeb vēl vairāk — vai tad tā nav arī dzīvības savācēja?

Kā tad šī dzīvība izpaužas mušā? Varbūt te arī tā izpaužas dzirkstošā gaismā?

Jums jābūt akliem vai apveltītiem ar fantastiskām acīm, lai varētu apgalvot, ka mušā lidinās apkārt kā pašpīdošais jāņtārpiņš! Jā, muša uzglabā priekšzīmīgi dzīvību sevī, tā neļauj tai vairs izstarot; tā ir uzvilkusi tumšu apgērību, lai dzīvība viņā jo labāk varētu savairoties.

Redziet nu, Mani mīļie, kas mušas pazemīgo būtību neatzīst, tam ir jābūt vairāk kā trīskārt aklam!

Jūs pazīstat tās daudzkārtīgo derīgumu, bet pasaules gaisma to neatzīst. Un tā ļoti čaklajai un katrā savā kustībā derīgajai mušai ir jāpaliek pasaules nicinātai. Bet kāpēc ir tā jābūt? Tāpēc, ka muša ir dzīvības savācēja un tā labāk vairo dzīvību sevī, nekā dižojas ar to, sevi pašu izpostīdama.

Nu jūs redzat šādu atbalsta punktu un kā no tā uz visām pusēm izstaro gaismas stari, lai jūs labi varētu saskatīt uzvaru, kuru šis dzīvniecīņš pastāvīgi drosmīgi izcīnā.

Kas patiesībā ir šī uzvara?

Paraudzīsimies vēlreiz uzmanīgi uz mūsu atbalsta punkta visiem punktiem, par kuriem jau esam ko dzirdējuši. Jā, izejot no pirmā gaismas izcelšanās pamata un ievērojot visu, kas ir darīts zināms par gaismu, mums pat “ar rokām — kājām būtu jāsaprot”, ka starp visiem iespējamiem uzdevumiem visgrūtāk atrisināmais ir tas — kā saistīt brīvo dzīvību un kā savākt brīvi apkārt plivinošos dzīvību?

Klausoties par planētas veidošanos, mēs esam dzirdējuši, ka pirmā redzamā dzīvība uz visiem jaunveidotajiem debess ķermeņiem ir muša. Tāpat esam redzējuši, ka muša kā pirmā savāc izkaisīto dzīvību; tagad, kad mums jau ir šī gaisma, mēs atkal redzam mušu starp planētām un Saulēm kā dzīvības savācēju.

Kāda tad ir atšķirība starp šodienu un tiem tālajiem laikiem, kad muša vēl bija vienīgā šādas planētas iedzīvotāja?

No vienas puses atšķirības nav nekādas, jo šodien tāpat kā toreiz, viņa pilnīgi atbilst savai dabai un kārtībai; bet no otras puses atšķirība ir bezgalīga, jo viņa tagad stāv uz pašas zemākās polārās spices ne tikai kā dzīvības savācēja, bet arī kā tās transformētāja arvien lielākās un iekšējākās potenciēs līdz, beidzot, visaugstākajai potencei — Pašai Pirmdzīvībai.

Toreiz starp viņu un Bezgalīgo Potenci vēl bija bezgalīgs bezdibenis; bet tagad tas ir piepildīts ar cilvēka būtību un ar gandrīz bezgalīgo būtņu daudzumu, kas visas ir cilvēka priekšteči. Vai tā nav bezgalīga atšķirība starp toreiz un tagad?

Jums ir parādīts, kas bija šis dzīvnieciņš toreiz, arī tagad jums tiek rādīts tas pats, taču tagad reizē tiek parādīta arī uzvara. tādēļ arī ir šī bezgalīgā atšķirība starp toreiz un tagad. Jo toreiz vēl neviena muša nevarēja jums dziedāt par uzvaru, taču tagad tā to var. Līdz ar to starp tās toreizējo un tagadējo dziesmu ir bezgalīga atšķirība.

Kas tad sevi ir šī bezgalīgā atšķirība?

Tā ir tieši šī uzvara!

Un kas tad ir šī uzvara?

Te atveras kāda roka un satver uzvaru tieši jūsu degunā! Bet, tā kā jūs to vēl negribat pamanīt, tad Man tas ir jāizsaka tieši — uzvara ir paturētā (erhaltene) dzīvība!

Bet kā muša patur dzīvību?

Tā patur to caur savu čaklo darbošanos; jo dzīvība grib, lai to trenē! Tad tā patur to caur savu lielo pazemību, jo dzīvība grib, lai tā tiktu savākta! Viņa patur to caur savu aklo nodošanos Manai tiesājošajai Gribai, jo visa dzīvība ir jātiesa, ja tā reiz grib sevi zināmā veidā atrast un apzināti atzīt!

Ja jūs visus šos punktus aplūkosiet un aplūkosiet arī bausļus, kurus Es jums esmu devis, lai jūs mūžīgi varētu paturēt dzīvību, un visu to salīdzināsiet savā starpā, pastāvīgi paturot acis, kas ir uzvara, tad beidzot taču jūs atskārtīsiet, kas ir domāts mušas dziesmas sākuma rindās — muša, muša, tā dzied jums par uzvaru!

Šī jums jau pirms kāda laika dotā īsā dziesmiņa no sākuma līdz beigām var labi kalpot šai tagad dodamajai lielajai dziesmai par ievadrindām. Tā kā jūs šinī lielajā dziesmā esat pazinuši īsto mušas uzvaras dziesmu, un tā kā mēs tagad arī uzvaru esam sapratuši, tad mēģināsim katrs sevi pašā arī ieraudzīt šo uzvaru un to labi ievērot, lai tā mēs kļūtu arvien spējīgāki savstarpēji satuvoties un beidzot sevi piedzīvot vislielāko uzvaru, kas nozīmē katras atsevišķās dzīvības atkalapvienošanos ar Manu Mūžīgo Pirmdzīvību.

Bet kā tas varētu notikt, nemaz nakaitējot atsevišķajam, lai katra dzīvība varētu palikt patstāvīga mūžīgi, neskatoties uz to, ka tā atrodas visiekšējākā savienībā ar Pirmdzīvību, par to mums nākamajā un pēdējā vēstījumā vēl mazliet padziedās mūsu muša.

12. MUŠA KĀ PAZEMĪBAS SIMBOLS

25. martā, 1842, Klusā piektdiena (Karfreitag)

PAR TO, KAS BŪTU JĀSAPROT ar iepriekšminēto kaitējumu, jūs šī un arī vairāku citu vēstījumu gaitā jau esat vairākkārt dzirdējuši līdz ar to, kā, neskatoties uz visu, tomēr var arī pastāvēt, ja savā sirdī uz visciešāko saistās ar savu Radītāju. Taču jums tomēr ir tumša sajūta un grūti ir ticēt un dvēsele nevar skaidri izprast, kā cilvēks garā varētu dzīvot pilīgi brīvu un patstāvīgu dzīvi, jo taču viņš ar Radītāja Pirmdzīvību ir tā saistīts, ka tikai kopā ar to veido veido vienu pilnīgu Dzīvību.

Protams, Zemes dzīves ierobežotībā to izprast ir ārkārtīgi grūti, bet Es jums saku — kas to nemācās no pieticīgās mušas dziesmiņas vai arī, izsakoties skaidrāk, kas to nemācās patiesā, visiekšējākā pazemībā savā krusta ceļā, jā, vēl skaidrāk un gaišāk izsakoties, kas nemācās no Manis, Tēva, kas Es esmu visaugstākā un visiekšējākā Pazemība, tas to nespēs aptvert un saprast, kā Tēvs un bērns var būt pilnīgi

Viens.

Bet, lai jūs tomēr šajā lietā varētu sev radīt pamatotu priekšstatu, tad mēs apskatīsim divas lielas lietas, proti, vienu lielu cilvēku, kas saucas "pasaule" un otru lielo cilvēku, kas saucas "debess".

Runājot par pirmo cilvēku formāli materiālajā aspektā, tad visa galaktika (Huelsengloben), pilna ar Saulēm un pasaulēm, knapi atbilst viņa būtības vienai nervu kārpīnai; un, lai arī šis cilvēks visā savā lielumā sevi atzīst par vienu dzīvību tāpat kā jūs katrs uzskatāt sevi par vienu dzīvību, vai jūs domājat, ka viņš patiešām sastāv no vienas dzīvības?

Es domāju, lai atzītu, ka lielais cilvēks dzīvo daudzas dzīvības, nav vajadzīgs nekas vairāk, kā uzlūkot vienu mušu baru un tas caur savu zummēšanu darīs jums zināmu, ka pat tiem kā pirmajiem dzīvnieciņiem ir katran sava atsevišķa, noslēgta dzīvība. Cik jo vairāk to pašu par sevi apgalvos cilvēks, un vēl vairāk to apgalvos Zemeslode, pilna ar tautām un neskaitāmām visādu veidu dzīvām būtnēm! Un vēl ļoti daudz vairāk to pašu apgalvos Saule ar savām pilnīgajām būtnēm un vēl jo vairāk Centrālsaules cita caur citu ar saviem vispilnīgākajiem un visvarenākajiem gariem, un galu galā vēl jo vairāk tāpat jūtas viena sevī noslēgta galaktika (Huelsenglobe), kuras saturs taču ir gandrīz bezgalīgs skaits debess ķermeņu vien, nemaz nerunājot par būtnēm uz tiem!

Un taču visas galaktikas, visas centrālsaules, pēccentrālsaules, visas planetārās saules un visas citas blakus saules ar savām planētām un visām to būtnēm patiesībā nav nekas cits, kā lielā pasaļu cilvēka ķermeņa daļas, kuram sevī ir tāda pati noslēgta dzīvība kā jums katram uz Zemes, bet kopā ar Zemi — lielajā pasaļu cilvēkā!

Redziet, tā izskatās, skatoties no materiālā viedokļa.

Nu apskatīsim debess cilvēku, pret kura lielumu iepriekš aprakstītais materiālais cilvēks attiecas tāpat kā atoma triljonā daļa pret materiālo pasaules cilvēku.

Jā, debesis attiecībā pret cilvēku ir tik lielas, ka visiem neskaitāmajiem miljardiem galaktiku, no kuriem sastāv lielais pasaļu cilvēks, ērti pietiktu vietas vienā tā miesas matiņā un pie tam tā, ka tiem pietiktu tur vietas visām vajadzīgajām kustībām, nekad neskarot matiņa sienas.

Tad padomājiet, cik daudz dzīvības jau vienā matiņā vai atbilstoši kādā citā ķermeņa daļā ir šādam debess cilvēkam! Bet cik daudz dzīvības tad viņam ir jau kādā locekli, cik — sirdī un cik — visā ķermenī! Un tomēr arī šis debess cilvēks domā par sevi kā par vienkāršu, atsevišķi eksistējošu cilvēku, kamēr viņa neskaitāmi miljardu miljardi vispilnīgāko eņģeļu un garu tāpat dzīvo un domā par sevi kā lielais debess cilvēks.

Jā, debess cilvēkā eksistē arī citas attiecības, pateicoties kurām līdzīgi domājoši un līdzīgi mилоši gari veido savienības, kuras katra atsevišķi atbilst kādam materiālam debess ķermenim vai vismaz tā daļai un izskatās kā viens pilnīgs cilvēks, kurš arī var domāt un just kā pilnīgs, atsevišķs cilvēks.

Jā, Es vēl piebilstu — Manā Bezgalībā ir vairākas debesis, no kurām katra atkal ir kā viens atsevišķs pilnīgs cilvēks; un visas debesis kopā arī veido vienu Pilnīgu, Bezgalīgu Cilvēku, kuru uztvert un sajūst spēju tikai Es, jo patiesībā viņš ir Mans Personīgais Ķermenis jeb — Dievs Savā Bezgalībā, kas Savu Es un Savu Vienreizīgumu noteikti un uz visskaidrāko aptver un izjūt, un tomēr — kāda daudzveidība dzīvo Viņā!

Ja nu jūs šos divus attēlus salīdzināt un pārdomājat garā, tad jums nepaliks neievērots, ka vienā mūžīgā un bezgalīgā dzīvībā var brīvi dzīvot un kustēties neskaitāmas dzīvības un tās var baudīt augstāko svētlaimību un dzīvības pilnību, tai pašā laikā būdamas tikai daļa no Pamatdzīvības Dievā.

Redziet, to dzied mušiņa pazemībā, un pazemība ir īstenā galvenā muša cilvēkā! Jo, kā muša iesāk kādā pasaules daļā sevi izkarot uzvaru pār dzīvību, tāpat pazemība sāk cilvēkā tādā pašā veidā uzņemt sevi visbrīvāko dzīvību no Dieva, tā ieslēdz to sevī un tad ar neatlaidību un drosmi izaudzina sevī lielu un stipru šo mūžīgo svētumu, kas ir Dzīvais Kristus katrā patiesā cilvēkā. Kad Kristus dzīvība ir iegājis visās dvēseles daļās un tad caur dvēseli arī visās miesas daļās, tad tāda parādība — patiesa rīcība garā ir taču patiesa uzvara, jā, patiesi — visaugstākā uzvara, kādu cien cilvēks var izcīnīt! Jo caur šo uzvaru cilvēks ir Visaugstāko Dievišķo Dzīvību satvēris sevī, ar mīlestību ir padarījis to par savu un ir kļuvis viens ar Mūžīgo Dievu, visas Mīlestības Tēvu.

Sakiet Man, vai tā nav uzvara, par kuru dzied muša?

Ja jūs gribat mušas dziesmu saprast pareizi, tad jautājiet savai pašu istajai mušai sevī, kas ir istā pazemība, un tā dos jums lielo atbildi — jā caur viņu jūs saņemsiet to, kas ir patiesā un istā uzvara!

Tā kā mīlestība ir pazemības auglis, tā mūžīgā patiesība jeb visas gaismas gaisma ir mīlestības

auglis; un, ja mīlestība izaug no pazemības un patiesība no mīlestības, tad tā ir pareizā augšana un tad tas ir patiesais dzīvības koks un patiesais visas dzīves un visa, kas tajā laicīgs un mūžīgs, svētās atziņas koks.

Bet, kas dzīvības noslēpumus grib izdibināt tikai ar savu pasaules prātu, tas tos nekad neizdibinās, bet caur savu pasaules prātu vēl pazaudēas arī to dzīvības mazumiņu, ko viņš pirms tam bērnībā sev bija iesaimniekojis. Jo Es saku jums patiesi — kas iekšējo Vārdu, kad tas liek sevi manīt — vai nu kāda labāka prāta cilvēka sirdī caur brīdinošu sirdsapziņu vai kā kāda pamodinātā sadzirdami izrunātu vārdu — neuzņem ticīgi kā vientiesīgs bērns un pēc tam nepaliek tikai tā dzirdētājs, kas tikai pabrīnās par šo vai to, bet arī pielieto to dzīvē, tad Es saku jums vēl vienu reizi — patiesi, patiesi, dzirdēšana un redzēšana nevienu neienesīs debesīs, bet tikai un vienīgi Vārda darišana!

Šajā vēstījumā jūs esat dzirdējuši, ka dzīvība nevat atgriezties, pirms tā nav tikusi tiesāta; un no Evanģēlija jūs esat arī dzirdējuši, ka “ne Es, bet Vārds, kuru Es jums esmu runājis, tiesās jūs”.

Redziet, tātad Vārds ir tas, kas jūs tiesās: to, kas To dara — uz dzīvību, bet to, kas To nedara — uz uz mūžīgu nāvi. Jo neviens nevar tikt pie drošības sajūtas citādi, kā vienīgi pēc Vārda darbīgā sava krusta ceļā; šāds ceļš sludina tikai pazemību un mīlestību. Bet, kas ir tikai klausītājs un nedara pēc viņam dzīvošanai dotā dzīvā Vārda, tas nevarēs savienoties ar Vārda pozitīvi dzīvo spēku, bet paliks savā negatīvajā nāves polaritātē, no kuras grūti kaut kad mūžībā varēu atkal attīstīties pozitīvi polāra dzīvība.

Kādas tad ir pirmās pazīmes tiesai uz nāvi pie Vārda nedarītājiem?

Pirmā pazīme ir šaubas par vienas vai otras Dievišķās Atklāsmes daļas īstumu.

Kas tad ir šaubas pašas sevī?

Šaubas ir iekšējās dzīvības nespēks, kā rezultātā gars iegrimst atpakaļ sevī un dvēselē nespīd vairs nekas cits kā nespodra dabīgās gaismas krēsla, pie kam daļēji tā ir dziestoša gara staru gaisma, bet mājīgā daļa, kas pieņemamas spēkā, nāk no visiem pasaules pieviltajiem prātiem (Sinne) (redze, dzirde, oža, garša, tauste).

Kurpu tad ved tāds gara nespēks, to vairs nav vajadzības plaši skaidrot, ja vien garu drīz atkal nepamodina spēkpilna darbošanās pēc Vārda.

Kas šajā dzīvē nepāriet patiesās mūžīgās dzīvības pozitīvajā polaritātē, tas sevi pats notiesā uz negatīvo polaritāti, no kuras tas mūžīgi nespēs izcēlīties.

Šīs abas polaritātes attiecas viena pret otru kā garīgais un materiālais jeb kā dzīvais iekšējais auglis un mirusī ārējā miza.

Kas pāries auglī, tas būs pārgājis dzīvībā, bet kas pāries mizā, tas būs pārgājis nāvē.

Jūs jau zināt, ka katrā lietā, bet vēl jo vairāk Dievā, ir divas polaritātes, un tāpat kā Dieva Būtība ir mūžīga, tāpat mūžīgas ir arī šīs divas polaritātes.

Kurš šeit būs Vārda notiesāts, jeb drīzāk, kurš pats sevi tiesās pēc Vārda, tas uzņem sevī dzīvību un atbilst Dievišķajai pozitīvajai polaritātei, kas ir visbrīvākā un neierobežotākā pastāvēšana.

Kas Vārdu faktiski sevī neuzņem, bet ļauj tam tikai plūst caur savu negatīvo sapratni, to Vārds nosoda uz negatīvo polaritāti. kas ir visa materiālā pamatprincips, līdz ar to visas nāves un ierobežotības pamatprincips. No tā izriet, ka materiālajai pasaulei gals ir sagaidāms tikpat maz kā garīgajai, bet tā mūžīgi paliks kā negatīvi polārais pamats visam garīgajam un brīvajam. Kurš liktenis no abiem tad ir labāks, spriediet paši — uz mūžību mūžībām iemiesoties negatīvajā vai Dieva pozitīvajā polaritātē vai — būt mūžīgi svētlaimības pilnākajam un brīvākajam eņģeļgaram vai izraidītajam sātānam nedzīvā akmenī.

Protams, patiesība dzīvajam ir visapkārt, bet mirušajam visā mūžībā nekur nav gaismas.

To, kas ir patiesība, nesāriet visu laiku sevī, tā ir ļoti laba lieta, jā tas ir mūžīgais dzīvības riņķis, kurā jums ir jāiespiežas, tas nav domāts tikai saprāta izklaidei, bet gan nopietni tikai ap darbiem griežas, un tikai caur darbiem kā patiesā dzīvības gaisma cilvēkā paceļas patiesība un caur dvesi viņu cauri un cauri.

Redziet, ja jūs tagad to aptverat, tad jūs arī sparātīsiet, ka tonis ir tāds kāda svilpe, gaisma tāda kā dzīvība, alga tāda kā darbs vai mūžīgās dzīvības atziņa vai pašapziņa sevī ir tāda kā darbs pēc Kunga Vārda. Un kāds ir kalns, tāds tā likums vai kā ir veidota dzīve, tā izveidojas arī tās pols; jeb kāda ir sirds, tāda tās sirdsbalss vai kāda ir sirds pazemība, tāds arī dzīvais Vārds tajā.

Tagad jūs diez vai vairs jautāsiet — kas spēj to aptvert, kuram birst šis olīvzars? Jo no šī vēstījuma jūs jau zināt, kas ir patiesība un kas ir gaisma, jūs zināt un viegli saprotat, kā patiesība ir gaisma gais-

mai, kā tā ir gaisma gaismai priekš tiesas, t.i., vai nu tiesai, kas dzīvību pavērs uz dzīvību vai arī otrādi, kā jūs jau zināt.

Ja jūs visu sacīto labi pārdomājat, jūs varētu vēl nesaprast mušas dziesmiņas jautājumu — ja tu nu vari bildināt Saules, tad kā šādā gaismā tu zaimo Zemi?, jeb skaidrāk izsakoties — vai tu vari kalpot diviem kungiem?

Jo, kas bildina Saules jeb dzīvo pilnveidošanos, kā tad tas ar šo gaismu var vērsties vēl pie ārpusaules, lai caur to iegūtu sev priekšrocības? Vai, lai būtu vēl skaidrāk saprotams — kā var cilvēks, kas caur savu prātu laiž Dievišķās patiesības, nonākt pie mūžīgās dzīvības, ja viņš negrib sevī Vārdu pārvērst darbos?!

Tāds tad ir cilvēks, kas nolaupītā gaismā ar savu slinkumu dara nesvētu Zemi, uz kuras viņam ir jādarbojas dzīvības labā! Vai to nezina pat fiziķi, ka vienādas polaritātes nekad nepievelkas, bet gan tikai atgrūžas? Ja Zeme sevī ir slinka un kūtra, vai tad to varētu atdzīvināt ar bezdarbību?

Tādēļ ir skaidrs, ka diviem kungiem nevar kalpot, tātad — nevar vienlaicīgi kalpot bezdarbīgajam pasaules prātam un čaklajam darbam.

Bet kas var Saules bildināt, tam ar gaismu nav jāzaimo Zeme, bet gan jo čakli ar savu darbu tā jāsvētī, lai viņam Zeme kļūtu par Sauli.

Un tādēļ pilnīgi vietā ir Mans brīdinājums tumšajam šaubu mocītajam cilvēkam, lai viņš bēgtu, kad Es Saules novelku lejā. Tikai — kur lai viņš bēgtu?

Viņš varētu jautāt mušai, un tā viņam pateiktu, kādu virzienu ņems dzīve un kā tad būtu jāatgriežas — ar lieliem dzīvības procentiem; un muša viņam vēl pateiktu, kur vēl var izmukt, ja daudz pareizāk — kur vēl vajag bēgt, ja viņš negrib atgriezties, izpildot Vārdu mūžīgajai visas dzīvības Dzīvībai.

Kam vien nedaudz ir atvērtas acis, tam nevajadzēs meklēt pārāk ilgi, lai ieraudzītu visu Bezgalību pilnu ar briežiem, kas patiesi skrien kā sacīkstēs uz Pirmmērķi, uz kuru Dzīvība pagriezās jau mūsu mušā; jo “brieži” un arvien brīvāka kļūstošā dzīvība nozīmē vienu un to pašu.

Ja tagad jūs to zināt, tad jūs zināt arī, kas un kā var pacelt bezgalīgo būtņu rindu ķēdi, kas ceļas augšup uz visas gaismas un visas dzīvības Pirmcēloni.

Šeit jautājums ir uzdots prāta cilvēkam — vai arī viņš, bezdarbīgais, varētu pacelt šo ķēdi?, un tūlīt arī otrs un pēdējais jautājums — ja tu negribi atrast patiesības pēdas, un, protams, caur darbību, kas tad tevi atraisīs no mūžīgās nāves nakts saitēm?

Es domāju, ka pēdējam jautājumam nav nepieciešama tuvāka izskaidrošana, taču jums būs kļuvis jau pietiekami skaidrs no līdzšinējā vēstījuma, ka, lai atbrīvotos no mūžīgās nāves nakts, cilvēkam ir jābūt Vārda darītājam — ne tikai tā klausītājam vai pat kritiķim vai vēl ļaunāk — nicinātājam vai pat Mana Vārda noliedzējam.

Bet, kas grib būt īstens Vārda darītājs, tam ir jābūt pilnīgi nopietnam, lai viņš kopā ar Manu mīļo Dāvidu varētu izsaukties — *“Dievs ir mana īstā nopietnība, es gribu dziedāt un dzejot; Viņš ir arī mans gods. Mostieties, psalmu dziedātāji un arfu spēlmaņi, es gribu agri būt nomodā. Es gribu Tev pateikties, Kungs, starp tautām un gribu dziedāt Tev slavju starp cilvēkiem; jo Tava žēlastība sniedzas līdz debesīm un Tava patiesība līdz mākoņiem. Celies, Dievs, pār Debesīm un Tavs gods pār visu Zemi; lai Tavi mīļie draugi tiktu atpestīti, palīdzi man ar savu labo roku un uzklausi mani!”* (108. psalms).

Vai Dāvids nedzied, ka Dievs ir viņa patiesā nopietnība?

Kā gan citādi Dievs var būt pie cilvēkiem, ja ne Vārdā?! Tādēļ cilvēkiem pret Vārdu ir jāizturas nopietni, tādēļ cilvēkam tas ir jādzied, kas nozīmē — jāklausa, un jādzejo, kas nozīmē — jādara, jāizpilda; un tas ir cilvēka paša gods jeb gaisma.

Dāvids gan modina psalmu dziedātājus un arfistus un grib agri mosties, bet kādēļ gan?

Nekā cita, kā Vārda dēļ, jo kas uzņem savā sirdī Vārdu un pēc tā dzīvo, tas pateicas un dzied Man slavju labākajos psalmos un uz skaistākajām arfām un dara to tieši starp tautām un cilvēkiem jeb — viņš atrodas vidū starp divām jums jau pazīstamajām plaritātēm un tieši pa vidu starp tām viņš tiecas uz augšu pie Dieva un neļauj sevi maldināt un novirzīt ne tautām, ne cilvēkiem, kas nozīmē — ne savam saprātam, ne savam slinkumam.

Jā, patiesi, kas tā dara, tam Dievs, tāpat kā Dāvidam, ir īsta nopietnība; tas labi zina, cik tālu sniedzas Mana žēlastība jeb — cik tālu no Manis iziet Dzīvība uz visām pusēm bezgalīgajā telpā jeb debesīs, par kurām jums šeit ir pietiekami pateikts. Šāds cilvēks arī zinās, ko nozīmē “patiesības mākoņi”, un proti, ka tie ir visi mūžīgās dzīvības gari.

Jā, kam Dievs ir īsta nopietnība, tas pazīst sevī uzvaru un tas arī var kopā ar Dāvidu izsaukties — pacelies, Dievs, pār debesīm, kas ir šī mana agrākā dzīve, un Tavs gods, jeb Tava dzīvā gaisma lai izstāro pār visām manas būtības zemēm, lai caur to tad visi mīļie draugi jeb visi, kas ir pievērsušies dzīvībai, neatkarīgi no tā, uz kādas pakāpes tie atrastos, drīz tiktu atbrīvoti no visa tā, kas pieder nāvei!

Jā, kam Dievs, tāpat kā Dāvidam, ir patiesa nopietnība, tas līdzīgi viņam, beidzot vēl izsauksies — Kungs, mans Dievs un mans Tēvs, redzi, mana sirds ir pārpilna mīlestības uz Tevi! No šiem manas pazemības dziļumiem es lūdzu un kliedzu uz Tevi, lai Tu man palīdzētu ar Savu labo roku jeb, lai Tu man dotu patieso dzīvības gaismu, un tad es ar Tevi kopā varētu kļūt par vienu atsevišķu pilnīgu dzīvību, tā uzklausi mani, mans Dievs!

Redziet, tas ir tāda cilvēka pareizs lūgums, kas sevī garā un patiesībā var teikt — Dievs ir mana patiesā nopietnība.

Jo, kam Dievs ir patiesa nopietnība, tas arī pilnīgi vērsīsies pie Viņa un tas ar vienu aci neskatīsies atpakaļ uz pasauli, ar otru pa reizei paskatīdamies uz Dievu. Tas pacels uz Dievu ne tikai savas acis, bet gan visu savu būtību! Bet ticiet Man, šodien ir atrodams ļoti maz nopietnības attiecībā pret Dievu, un cilvēce visa kopā ir pārgājusi vislielākajā remdenībā, un arī pēdējos dzīvības spēka pilienus, kas tai vēl ir, tā izmanto vienīgi pasaulīgajam.

Cik pie Manis atgriezušās dzīvības te vēl sanāks, to jūs varēsiet bez lielām pūlēm izrēķināt uz pirkstiem, un esiet droši, te mēs nelietosim vārdus “neskaitāmi” un “bezgalīgi”.

Bet, vai tāpēc mums būtu jāšausminās? Ak, Mani mīļie bērniņi — nekādā ziņā! Jo neskatoties uz visu, viss iet to ceļu, kādu tam ir priekšrakstījis Mans tiesājošais Vārds — vai nu uz augšu, vai uz leju, jeb pavisam brīvi runājot — lai gan Zeme ir dārgi atpirkta un tā ir novietota centrā starp Manām divām bezgalīgajām polaritātēm, tad tomēr plašajā Bezgalībā atrodas vēl daudzas Zemes, uz kurām dzīvo uzticīgāki bērni nekā uz šīs vienas visnepateicīgākās, un taču nevienai no tām Es neesmu darījis tik daudz kā šai!

Bet Mūžība vēl nebeidzas, tā ilgst bezgalīgi! Vai! šai Zemei, ja Es Savu Sirdi no tās novērsīšu un pievērsīšu to kādai citai!

Ievērojiet to labi — visu, ko esat saņēmuši caur šo mušu un dariet pēc tā! Turiet talu savu saprātu, bet jo tuvāk savu sirdi, tad jūs iepazīsiet sevī patieso dzīvības uzvaru un spēsiet uzcelties līdz septiņkārtīgajai gaismai un vēl līdz trīskāršajai gaismai pār septiņkārtīgo!

Beidzot vēl Es pievienoju jums šo: ja kāds šaubītos un nespētu pilnīgi ticēt šai vēstij, lai kļūtu darbīgs savā sirdī, tam būs labāk tai vispār nepieskārties, jo pieskaroties tai viņš pastiprina sevī iekšējo tiesnesi uz nāvi. Ja viņš tai nebūs pieskāries, tad viņa tiesa būs vājāka un ceļš uz negatīvo polu panesamāks, bet pēc mūžībām, iespējams, izmaināms.

Bet, kas to lasa un uzskata par spēcīgu ceļa zīmi uz dzīvību un pēc tā dara, patiesi, tam jau ir sevī uzvara, kas arī ir vienīgā jūsu Tēva Svētā Mīlestības Griba mūžīgi. Āmen.

13. MIERINĀJUMS NO AUGSTĀS GUDRĪBAS, KAS ŠEIT IR JĀATRISINA

6. marts, 1842, svētdiena

*To nēsājiet sevī,
tik patiesību runājiet,
jo tā ir laba lieta,
riņķī iespiesties,
kas allaž nopietni griežas,
kad vien dvesmo gaišā patiesība.*

*Kāda svilpe, tāds ir tonis,
kāds ir darbs, būs tāda alga,
kāds ir kalns, tāds pats tā līkums,
kāda sirds, tāda pati sirdsbalss!
Kas spēj sevī saprast to?
Kuram briest šis olīvzars?*

*Ir patiesība gaisma gaismai,
gaisma gaismai un tiesai.
Vai tu vari Saules bildināt,
bet kā tad gaismā Zemi noniecināt?
Tumšais šaubīgais, bēdz, bēdz,
ja Es Saules velku zemē!
Redzi, brieži sacenšas skrējienā;
vai tu gribi pacelt šo ķēdi?
bet, ja tu negribi patiesības pēdas meklēt,
kas gan tad tevi atraisīs no nakts?*

* * *